

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2008 • ΤΕΥΧΟΣ 58

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέος Ἀρχιεπίσκοπος ὁ ἀπὸ Θηβῶν κ. Ἱερώνυμος	σελ. 1
Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ πού μοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴ δοκιμασία	σελ. 3
Τέλος στὴν προδοσία καὶ τὴν ἀσχήμια!	σελ. 6
Ἐπιστολή - Ἀπάντηση στὸν πάπα γιὰ τὸ Μακεδονικό	σελ. 8
Νεοεποχίτικη καὶ κομμουνιστικὴ οὐτοπία	σελ. 10
Ἀγάπη εἶναι	σελ. 13
Τελικά αὐτὴ ἡ Δύση χωρὶς ἱερά ἐξετάση δὲν μπορεῖ νὰ κάνει	σελ. 15
Ἐπιστολὲς ἀναγνωστῶν	σελ. 17
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 19
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ. 20

ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ο ΑΠΟ ΘΗΒΩΝ κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΑ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΓΡΑΦΗΣ

Η σύντομη ἀσθένεια ὁδήγησε τελικῶς στὶς 28 Ἰανουαρίου 2008 τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο στὴν ἄλλη ζωὴ, τὴν αἰώνιο.

Τὸν Μάιο θὰ ἔκλεινε δέκα χρόνια στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο.

Στὶς 7 Φεβρουαρίου 2008 ἐξελέγη πανηγυρικῶς καὶ μέ σημαντικὴ πλειοψηφία νέος Ἀρχιεπίσκοπος ὁ ἀπὸ Θηβῶν κ. Ἱερώνυμος.

Δέν εἶναι ἡ ὥρα γιὰ μίαν ἀναλυτικὴ ἀποτίμηση τῆς δεκαετοῦς σχεδόν ἀρχιεπισκοπικῆς θητείας τοῦ μακαριστοῦ πλέον κυροῦ Χριστοδούλου. Ἀναμφιδόλως ὑπῆρξε προσωπικότητα πολυτάλαντη, πού ὅμως διέπραξε πολλὰ λάθη, τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαν νὰ εἶχαν ἀποφευχθεῖ.

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος παραλαμβάνει μίαν κατάσταση μέ ἔντονα κυριαρχοῦσα τὴν ἐκκοσμίκευση σέ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ἐκκλη-

σιαστικής ζωής. Εὐχῆς ἔργον εἶναι ὄχι νά συνεχίσει τὰ ἐπικοινωνιακά καί τὰ οἰκου-
μενιστικά ἀνοίγματα τοῦ προκατόχου του,
τά ὅποια «ἔβγαλαν» –τάχα– «τήν Ἐκκλη-
σία ἀπό τό περιθώριο», ὅπως εἶπαν πολλοί
δημοσιογράφοι καί πολιτικοί ἐγκωμιάζον-
τες τόν ἀποθανόντα, ἀλλά νά ἀναδείξει ὡς
πρώτη προτεραιότητα τό λησμονημένο ἀπό
τούς περισσοτέρους ὄραμα τῆς ἀγιότητος.

Τά πρῶτα δείγματα γραφῆς τοῦ νέου
Ἱεραρχικοῦ εἶναι ἐνθαρρυντικά. Δίνει
τό στίγμα σεμνοῦ, σοβαροῦ, συγκροτημέ-
νου καί ταπεινοῦ ἱεράρχου. Μέ τόν καλο-
γερικό σκοῦφο δίνει τό μήνυμα ὅτι εἶναι
πρῶτα παπᾶς καί καλόγερος. Καί πράγμα-
τι ἀπό τέτοιους ἀνθρώπους, καί κυρίως ἡγέ-
τες, ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία.

Ἦδη ὁ σεμνός Ἱερόνυμος μέ συγκεκρι-
μένες κινήσεις δίνει σέ ἐπίπεδο συμβολι-
μοῦ τό στίγμα του καί χαράσσει τήν πο-
ρεία του:

α) Οἱ ναοί –δηλώνει– εἶναι γιά προσευ-
χή καί λατρεία καί ὄχι γιά τηλεοπτικά σόου.

β) Δέν θά διαμένει στήν πολυτελῆ ἀρχιε-
πισκοπική κατοικία - βίλα τοῦ Ψυχικοῦ,
ἀλλά στό διαμέρισμα πάνω ἀπό τά γραφεῖα
τῆς Ἱεραρχικοῦ στήν ὁδὸ Ἁγίας Φι-
λοθέης.

γ) Θά πωλήσει τήν πολυτελῆ λιμουζίνα
Κράισλερ τοῦ προκατόχου του καί θά δια-
θέσει τὰ χρήματα γιά φιλανθρωπικούς σκο-
πούς.

δ) Θά ξηλωθεῖ τό ὑπερψωμένο ἔδρανο,
ὅπου ἐκάθητο ὁ κ. Χριστόδουλος κατά τίς
συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχ. Συνόδου, δίδοντας
τήν αἴσθησή τῆς ὑπεροχῆς ἔναντι τῶν ἄλλων
ἀρχιερέων.

ε) Δέν τοῦ χρειάζεται ἡ πολυμελής φρου-
ρά ἀσφαλείας.

Πέρα ἀπό αὐτά, ὅμως, τό σημαντικότε-
ρο εἶναι ἡ ἐπαναφορά τοῦ συνοδικοῦ συ-
στήματος λήψεως ἀποφάσεων καί διοική-
σεως τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐπαγγέλλεται ὁ
νέος Ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ παραμερισμός τῆς
συνοδικότητος ἀπό τόν μακαριστό Χρι-
στόδουλο ὅλα αὐτά τά χρόνια ἦταν βασικό
σημεῖο τῆς κριτικῆς πού τοῦ ἀσκοῦσε ὁ κ.
Ἱερόνυμος ὡς Μητροπολίτης Θηβῶν.

Βέβαια τό θέμα δέν εἶναι μόνο νά λαμ-
βάνονται ἀποφάσεις συλλογικῶς-συνοδικῶς,
ἀλλά κυρίως οἱ ἀποφάσεις αὐτές νά εἶναι
πρός τή σωστή κατεύθυνση. Καί γιά νά εἶναι
τέτοιες, θά πρέπει νά ξεκινοῦν ἀπό τή σω-
στή ἀφετηρία, πού εἶναι ἡ ἀγιοπνευματική
παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐχόμεθα καί πιστεύουμε ὅτι ὁ πολλά
ὑποσχόμενος νέος Ἀρχιεπίσκοπος, μέ τήν
πεῖρα καί τή σύνεση πού τόν διακρίνουν,
θά διαλέξει καί τούς κατάλληλους συνερ-
γάτες γιά τήν ὑλοποίηση τοῦ ἐκκλησιαστι-
κοῦ του ὁράματος.

Ἡ ἀποφυγὴ τῶν λαθῶν τοῦ προκατόχου
τοῦ ἀλλά καί ἡ συνέχιση καί ἐμβάθυνση τῶν
ὅποιων καλῶν σημείων του νομίζουμε ὅτι
εἶναι ὁ ἀσφαλῆς τρόπος γιά νά πορευθεῖ.

Ἡ *Παρακαταθήκη* τοῦ ἐκφράζει ταπεινῶς
καί υἱικῶς τίς ἐγκάρδιες εὐχές τῆς, ἡ παν-
σθενῆς θεῖα Χάρις νά τόν στηρίξει καί κα-
θοδηγεῖ στό δύσκολο ἔργο του. Καί νά γνω-
ρίζει ὅτι μέ τίς μικρές μας δυνάμεις θά εἴμα-
στε πλάι του σέ ὅ,τι καλό ἀποφασίζει γιά
τήν Ἐκκλησία καί τό εὐσεβές Γένος μας.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΤΟΝ ΘΕΟ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΔΩΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ*

τῆς Ἰωάννας Μίλλερ

«Ὅτι χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλμοῖς Σου, Κύριε, ὡς ἡ ἡμέρα ἢ ἐχθές ἦτις διῆλθε καί φυλακὴ ἐν νυκτί». (Ψαλμός 89,4)

Εἶναι πάρα πολύ εὐκόλο νά λησμονήσουμε τήν ἀλήθεια αὐτῶν τῶν λόγων καθῶς καί τό πόσο γρήγορα αὐτή ἡ ζωὴ παρέρχεται. Ὁ κόσμος αὐτός μπορεῖ νά μᾶς ἀναλώσει μέ τίς ὑλικές ἀνάγκες του, τίς υποχρεώσεις του καί τή διασκέδαση, κάνοντάς μας νά ξεχνοῦμε ὅτι θαδίζουμε σέ τενωμένο σχοινί πάνω ἀπό τήν ἀπέραντη αἰωνιότητα. Ἀνησυχοῦμε γιά τίς ὥρες, τίς ἡμέρες, τά χρόνια, ἀλλά τί εἶναι ὅλα αὐτά; Μήπως δέν εἶναι παρὰ μικροσκοπικές σταγόνες μέσα στόν ἀπέραντο ὠκεανό τῆς αἰωνιότητας; Ποῦ εἶναι ἡ εἰρήνη μας; Ἡ ἀπάντηση, φυσικά, βρῖσκεται στόν Χριστό.

Οἱ φτωχές μας ψυχές μπορεῖ νά συνθλιβοῦν κάτω ἀπό τήν πίεση τῆς μέριμνας γιά τόν κόσμο τοῦτο, ὥστε δέν ἀπομένει παρὰ νά κραζοῦμε πρὸς τόν Χριστό: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Ἐκεῖνος πάντοτε ἀκούει. Οἱ προσευχές μας ποτέ δέ θά προσκρούσουν σέ αὐτιά πού δέν ἀκοῦν. Μέ τήν ἐλάχιστη προσπάθεια, πού θά κάνουμε νά ἀγαπήσουμε τόν Χριστό, Ἐκεῖνος μᾶς κατακλύζει μέ τό ἔλεός Του, ἄν καί δέν γνωρίζουμε πάντα τίς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐλέους Του. Οἱ προσευχές μου συχνά δέν ἔχουν συνοχή καί συγκέντρωση, ἀλλά ἀκόμα καί αὐτές τίς μικρές ἱκεσίες ὁ Θεός τίς ἀκούει. Καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἀσθενείας μου, ἡ προσευχή ὑπῆρξε ἡ μόνη μου πηγὴ εἰρή-

νης καί ὑπομονῆς. Ὁ Θεός ἔχει τόσο πολύ ἔλεος νά δώσει, ἀρκεῖ μόνο νά τό ζητήσουμε.

Ὁ καρκίνος, παρ' ὅλο πού δέ θά τόν εὐχόμεν γιά κανένα, εἶναι μία μεγάλη εὐλογία γιά τή ζωὴ μου. Ἄν καί ἔχει τό τίμημά του στό κορμί μου καί μπορεῖ νά πάρει τή ζωὴ μου, ἐν τούτοις τρέφει τήν ψυχὴ μου. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστια μέ διδάσκει πόσο παροδικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἐπιπλέον ἦλθε στή ζωὴ μου τὴ στιγμή πού εἶχα ἀρχίσει νά σκέφτομαι ὅτι κάθε τί ἦταν ὑπὸ τόν ἔλεγχό μου καί ὅτι κάθε καλὸ στή ζωὴ μου ἦταν ἀποτέλεσμα τῶν δικῶν μου προσπαθειῶν. Στά δεκαεννιά μου αἰσθανόμουν σχεδόν ἀήττητη. Ὅταν ἐγινε ἡ διάγνωση, ἀναγκάστηκα νά ἀντικρῶσω κατὰ πρόσωπο τὴ θνητότητα καί νά ρωτήσω τόν ἑαυτό μου: «Ἐάν ἔφευγα τώρα, τί θά μποροῦσα νά παρουσιάσω πού θά εὐχαριστοῦσε τόν Χριστό; Ἀξίζω ἄραγε τοῦ ἐλέους Του;» Μέ ἔκανε νά ἐξετάσω τήν ψυχὴ μου καί νά συνειδητοποιήσω τό πόσο σημαντικότερη εἶναι αὐτὴ ἀπό τό σῶμα μου. Ἐπίσης βλέποντας τό πόσο εὐμετάβλητη εἶναι ἡ ὑγεία μου, ὥστε ἀπό σῶα καί ἀβλαδῆς νά κείτομαι στήν πόρτα τοῦ θανάτου, μαθαίνω νά σκέφτομαι τό «ὑπερορᾶν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου».

Ἐνα ἄλλο ὄφελος τῆς ἀσθενείας μου εἶναι ἡ ὑποχρεωτικὴ παύση τῆς πολυάσχολης καθημερινότητάς μου, πού μοῦ ἄφησε ἀρκετό χρόνο γιά νά σκεφθῶ. Μέχρι νά γίνει ἡ διάγνωση, ἡ ζωὴ μου ἦταν πολυάσχολη καί

*Μετάφραση ἑνὸς ἀποσπάσματος ἀπὸ τό ἡμερολόγιο τῆς εἰκοσάχρονης Ἀμερικανίδας Ἰωάννας Μίλλερ, πού ἐκοιμήθη ἀπὸ λευχαιμία τόν Αὐγούστο τοῦ 2001.

Τό κείμενο μᾶς τό ἐμπιστεύθηκε ἡ μητέρα της Μαρία Μίλλερ, μαζί μέ τήν πληροφορία ὅτι ἡ Ἰωάννα εἶχε ζητήσῃ νά λάβει τό μοναχικὸ σχῆμα.

ἐντατική, καθόλου διαφορετική ἀπό τίς ζω-
 ἐς πολλῶν ἀνθρώπων. Ἀπασχολήσεις, ὅπως
 σπουδές στό κολλέγιο, σκέψεις γιά τήν ἐπι-
 λογή ἐπαγγέλματος καί ἐξοικονόμηση χρό-
 νου γιά φίλους καί οἰκογένεια, συμπλήρω-
 ναν ἕνα πλήρες πρόγραμμα. Σίγουρα δέ σκε-
 φτόμουν τόν Χριστό ὅσο ὅλα αὐτά τά πράγ-
 ματα. Ὁ χρόνος μακριά ἀπό περιττούς πε-
 ρισπασμούς ὑπῆρξε μεγάλη εὐλογία, ὅταν
 τόν ἀξιοποιῶ ἔχοντας τά μάτια τῆς ψυχῆς
 στραμμένα στόν Χριστό. Περῶ ὥρες μόνη
 καί δέν ἔχω πολλή δύναμη. Ἐμαθα ὅτι, ἐάν
 δέν εἶμαι προσεκτική, εὐκόλα ὑποκύπτω σέ
 πειρασμούς, ὅπως ἡ ἀπελπισία καί τό ἄγχος.
 Τό νά διατηρῶ τόν ἑαυτό μου σχετικά ἀπα-
 σχολημένο ἐπίσης βοηθεῖ. Στράφηκα σέ δρα-
 στηριότητες ὅπως πλέξιμο, γράψιμο, διά-
 βασμα, ζωγραφική σέ γυαλί, ἐνῶ προσπαθῶ
 νά προσεύχομαι, ὥστε νά γεμίζω κάθε ἡμέ-
 ρα.

Διαπίστωσα ἐπίσης ὅτι μέ ὠφελεῖ πολύ
 περισσότερο νά συζητῶ γιά τίς σκέψεις καί
 τά ἐνδιαφέροντά μου μέ ἄλλους χριστιαν-
 ούς, παρά νά τά μελετῶ σιωπηλά μέσα μου
 μέ τόν ἑαυτό μου. Συνειδητοποιῶ ὅτι δέν
 εἶμαι ἀρκετά δυνατή, ὥστε νά ἀποκρούσω
 τή φωνή τοῦ ἔχθρου, πού μοῦ φαίνεται πολ-
 ῦ ἰσχυρότερη ὅταν εἶμαι μόνη μου. Ἡ συ-
 ντροφία τῶν ἄλλων καί οἱ πνευματικές συ-
 ζητήσεις μαζί τους ἀποτελοῦν μεγάλη βοή-
 θεια γιά μένα. Ὡστόσο, ἂν καί αὐτή εἶναι
 ἡ ἀλήθεια, δέ θέλω νά μειώσω τήν ἀξία τῆς
 ἡσυχίας, γιατί συνδυασμένη μέ προσοχή
 καί προσευχή μπορεῖ νά εἶναι πολύ καρ-
 ποφόρα.

Ὅταν σκοτεινές καί καταθλιπτικές σκέ-
 ψεις ἔρχονται καί μοῦ προκαλοῦν ταραχή,
 φόβο, θλίψη καί μοναξιά, τό μόνο φάρμα-
 κο πού φέρνει εἰρήνη στήν καρδιά μου εἶναι
 ἡ εὐχή τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ προσφυγή στή Μη-
 τέρα τοῦ Θεοῦ καί τούς Ἁγίους, ἐπίσης βοη-
 θεῖ στό νά ἀπομακρυνθοῦν τά σκοτεινά συ-
 ναισθήματα. Ἡ προσευχή δίνει τόσο μεγά-

λη σιγουριά γιά τό ἔλεος καί τήν ἀγάπη τοῦ
 Θεοῦ. Συχνά δέν στρέφομαι στήν προσευ-
 χή καί ἀφήνω τή μελαγχολία νά καταστα-
 λάξει στήν ψυχή μου. Γιατί τό κάνω αὐτό,
 ὅταν διαθέτω ἕνα τόσο ἰσχυρό ὄπλο στό χέ-
 ρι, τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας καί Σωτῆρος
 μας Ἰησοῦ Χριστοῦ; Τό μόνο πού γνωρίζω
 εἶναι ἡ διαφορά μεταξύ τῆς παρηγοριᾶς,
 πού μᾶς δίνει ὁ Θεός, ὅταν εἴμαστε ταπει-
 νοί καί προσευχόμεστε, καί τῆς ἀγωνίας
 πού προκύπτει ὡς ἀποτέλεσμα, ὅταν μόνοι
 μας μέ τίς δικές μας δυνάμεις μαχόμεστε
 ἐναντίον τῆς ἀδυναμίας μας.

Ἡ σκέψη τοῦ θανάτου μέ κεντρίζει. Ἀλλά,
 ὅταν φέρνω στό μυαλό μου τή γεμάτη ἀγά-
 πη ὑπόσχεση, πού ὁ Χριστός μᾶς ἄφησε μέ
 τήν ἐνσάρκωσή Του, τόν θάνατο καί τήν
 Ἀνάστασή Του, ὁ θάνατος μετασχηματί-
 ζεται γιά μένα σέ μία πύλη, διά τῆς ὁποίας
 οἱ ταπεινοί καί δίκαιοι εἰσέρχονται στή Βα-
 σιλεία τῶν Οὐρανῶν. Λέγοντας αὐτό δέν
 μπορῶ νά ξεφύγω ἀπό τήν εἰκόνα τῆς βα-
 σιλικῆς πύλης στό κέντρο τοῦ τέμπλου. Ἡ
 Ἐκκλησία εἶναι τό ὄλον πού περικλείει τή
 Ζῶσα καί τήν Αἰώνιο Βασιλεία. Ἡ Ζῶσα
 Ἐκκλησία περνᾷ μέσα ἀπό τό θάνατο, πού
 ὁμοιάζει μέ βασιλική πύλη πρὸς τόν Οὐρα-
 νό, ὅπου συνδέεται μέ τήν μεγαλοπρέπεια
 τῶν Ἁγίων καί Ἀγγέλων καί συμμετέχει
 στά Ἀχραντα Μυστήρια τῆς Αἰωνίου Ζωῆς.
 Γνωρίζω ὅτι ὁ θάνατος εἶναι μόνο μία πύ-
 λη, ἐπειδή ὁ Χριστός διέρρηξε τούς μοχλοὺς
 τῆς, διά τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεώς
 Του. Για μᾶς βέβαια τό κλειδί εἶναι ἡ πίστη
 καί τά ἔργα. Ὅπως εἶπε ὁ Χριστός: «Ἀμήν,
 ἀμήν, λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τόν λόγον μου ἀκού-
 ων καί πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν
 αἰώνιον καί εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλά με-
 τατέθηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωὴν»
 (Ἰωάν. 5,24). Ὁ Χριστός λέει κατ' ἀρχὴν ὅτι
 πρέπει νά ἀκοῦμε τόν λόγο Του, ὁ ὁποῖος
 νομίζω ὅτι εἶναι ἡ διδασκαλία Του καί οἱ
 πράξεις Του. Πρέπει νά σηκώσουμε τούς

σταυρούς μας και να Τόν ακολουθοῦμε ζῶντες ἐν Αὐτῷ και Αὐτός ἐν ἡμῖν. Πρέπει να μοιάζουμε με πρόβατα στη δεξιά Του πλευρά που σώθηκαν, γιατί ὑπῆρξαν ταπεινά και ἀγάπησαν τόν ἀδελφό τους, ὅπως θά ἔκανε ὁ Χριστός. Στη συνέχεια (ὁ Κύριος) μᾶς λέει ὅτι πρέπει να πιστέψουμε σέ Ἐκεῖνον που Τόν ἔστειλε. Πρέπει να πιστέψουμε και να ἀγαπήσουμε τόν Θεό με ὅλη τή δύναμη, τήν καρδιά και τήν ψυχή μας. Ἡ πίστη γίνεται προφανῶς πιό σπουδαία για μένα και αὐτό δέν ἔχει να κάνει με τό ὅτι ἡ ζωή μου ἐμφανίζεται πολύ πιό προσωρινή. Ὅταν ἡ πίστη μου διασκορπίζεται, αἰσθάνομαι ἀπελπισμένη και φοβισμένη, ἀλλά πάλι, ὅταν στρέφομαι στόν Θεό για βοήθεια, Ἐκεῖνος με ἀκούει και βρῖσκω τήν εἰρήνη.

Παρακαλῶ να μή θεωρήσετε ὅτι γράφω αὐτά τά πράγματα, ἐπειδή τά ἐφαρμόζω και ἐπειδή βρῖσκομαι σέ κατάσταση ἀμετάπτωτης εἰρήνης. Ἀγωνίζομαι και πολλές φορές πέφτω. Εἶναι ἀκριβῶς τό γεγονός τῆς ἀρρώστιας μου που με ἔχει διδάξει τόσα πολλά για τή σπουδαιότητα του να σηκώνομαι μετά τόν ἀγῶνα, να ζῶ τή ζωή μου ἐν Χριστῷ και να διατηρῶ τήν καρδιά μου προσηλωμένη στην αἰώνια βασιλεία πιό πολύ ἀπό τήν ἐπίγεια. Ὅταν ψάλλουμε τόν Χερουδικό Ὑμνο, δέν ἐπαναλαμβάνουμε τρεῖς φορές «Πᾶσαν τήν διοτικήν ἀποθώμεθα μέριμναν», πριν ψάλουμε «Ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι»; Ἀρχίζω να συνειδητοποιῶ τώρα ὅτι αὐτό δέν ἀποτελεῖ μία ὑπόδειξη σέ μᾶς μόνο πριν ἀπό τή Θεία Μετάληψη, ἀλλά για κάθε στιγμή τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας. Νομίζω ὅτι εἶναι δυνατό να διατηρεῖ κανείς τά μάτια τῆς ψυχῆς του στραμμένα στόν Οὐρανό, ἀκόμα και ὅταν ζεῖ μέσα στίς μέριμνες και τά προβλήματα του ἐπίγειου κόσμου. Αὐτό εἶναι για τό ὅποιο ὄλοι οἱ Χριστιανοί πρέπει να ἀγωνίζονται. Πῶς ἀλλιῶς θά εἴμαστε ἱκανοί να

δεχθοῦμε τό ἔλεος του Θεοῦ στό τέλος, ἐάν δέν ἔχουμε ζήσει ἐν Αὐτῷ και δέν Τόν ἔχουμε ἀγαπήσει κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς μας στη γῆ; Πρόσφατα σκεφτόμουν πόσο τρομερό θά εἶναι να στέκομαι μπροστά στόν Χριστό, που θέλει να μου δώσει τό ἔλεός Του και μία θέση στη Βασιλεία Του, ἀλλά αὐτές οἱ σκέψεις μου προκαλοῦν τρόμο, ἀφοῦ δέν ἔζησα πάντοτε, ὅπως θά ἔπρεπε. Δέν μπορῶ να φαντασθῶ χειρότερη ἀγωνία ἀπό τό να βρεθῶ ἔξω ἀπό τή Βασιλεία του Θεοῦ. Ἀντίθετα, σκεφθεῖτε τούς ταπεινούς και δικαίους, που πέρασαν πριν ἀπό μᾶς, ἐκείνους που ἔζησαν σύμφωνα με τό λόγο του Θεοῦ. Τί ἀνέκφραστη χαρά θά νιώθουν, καθώς περνοῦν διαμέσου τῶν βασιλικῶν πυλῶν! Ἀφοῦ σήκωσαν τούς σταυρούς τους κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς τους με ὑπομονή, ταπείνωση και ἀγάπη Θεοῦ, καλωσορίζονται στούς οὐρανούς ἀπό χορεία Ἀγγέλων. Οἱ καρδιές τους εἶναι ἀνοιχτές στην ἀγάπη και στό ἔλεος του Θεοῦ, ἀφοῦ εἶχαν ἤδη ζήσει με Αὐτόν στίς καρδιές τους κατά τή διάρκεια τῆς προσωρινῆς παρουσίας τους στη γῆ.

Ὁ Θεός ἔδωσε στόν καθένα μας χρόνο και μία ἀξιοθαύμαστη δημιουργία, για να διαμορφώσουμε τίς ψυχές μας. Δέν πρέπει να λησμονοῦμε ὅμως πόσο προσωρινή εἶναι αὐτή ἡ ζωή. Ἡ λευχαιμία με ἔκανε να συνειδητοποιήσω περισσότερο αὐτή τήν προσωπική. Δόξα τῷ Θεῷ που δέν πάσχει ὁ καθένας ἀπό σοβαρή ἀσθένεια, ἀλλά και Τόν εὐχαριστῶ που μου ἔδωσε αὐτή τή δοκιμασία. Φοβᾶμαι ὅτι ποτέ δέ θά εἶχα γευθεῖ τήν ἀπειρη ἀγάπη και τό ἔλεος του Θεοῦ, ἄν δέν εἶχα τόν καρκίνο. Ὅταν ἀναλογίζομαι συνολικά τά εἴκοσι χρόνια τῆς ζωῆς μου και πόσο γρήγορα και μάταια πέρασαν, σκέφτομαι τί θά ἦταν ἐκεῖνο που θά με ἐμπόδιζε να ζήσω ἄλλα πενήντα χρόνια με τόν ἴδιο τρόπο; Μία ὀλόκληρη ζωή εἶναι ἀχρηστη, ὅσα χρόνια κι ἄν περιλαμβάνει, ἐάν δέν

τή διώσουμε ως επένδυση για την αιωνιότητα. Δαπανούμε τόσο πολύ χρόνο, ενέργεια και πόρους για τα σώματά μας, αλλά αγνοούμε την ψυχή μας. "Αν και τό σώμα είναι σπουδαίο, πόσο πιο πολύτιμη είναι η ψυχή μας! Μόνον αφ' ότου τό σώμα μου διασπασθήκε από τίς όδύνες τής λευχαιμίας, κατόρθωσα νά ανακαλύψω τήν άξία τής ψυχής μου. Δόξα τῷ Θεῷ για τό άπιστευτο έλεός Του! Η θλίψη, πού συχνά έρχεται από τή σταθερή υπόμνηση τής θνητότητός μου,

καταπίνεται και χάνεται μέσα στή νίκη του Χριστου και στην έλπίδα μου για τή Βασιλεία Του.

Είμαι ευγνώμων πού είχα τήν ευκαιρία νά μοιρασθῶ τά όποια συναισθήματα ή ασθένειά μου μου ένεπνευσε μέ τόν καθένα πού διαβάζει αυτό τό κείμενο. Παρακαλώ μνημονεύετέ με στίς προσευχές σας.

Μέ άγάπη Χριστου
Ίωάννα Μίλλερ

ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΧΗΜΙΑ!

Άνοιχτή έπιστολή του Μίκη Θεοδωράκη (23 Φεβρουαρίου 2008)

Άνεξάρτητα από τά άποτελέσματα των άμερικανικών εκλογών, δηλαδή ανεξάρτητα από τό ποιός θά είναι ό μελλοντικός πρόεδρος, ή κολοσσιαία πολεμική μηχανή έχει ήδη μπει μπροστά μέ στόχο τήν έξόντωση όλων όσους θεωρεί έχθρούς της. Άκόμη και αυτών, όπως ή Ελλάδα, πού δέν υπακούνε τυφλά τίς έντολές της. Ίράν, Κορέα, Άραβικός κόσμος, μή υποτελείς και φυσικά Άμεσα ή Ρωσία και στό δάθος ή Κίνα.

Μετά θά έρθει ή σειρά των «άτάκτων» τής Νοτίου Άμερικής. Ένας Άμεσος και θανάσιμος κίνδυνος, πολυπρόσωπος, πολυπλόκαμος σαν χταπόδι κάνει άργά αλλά σταθερά τήν εμφάνισή του στό προσκήνιο τής παγκόσμιας ιστορίας. Σημερινός στόχος είναι τά Βαλκάνια μέ κύριο σύμμαχο τήν «Μεγάλη Άλβανία», ξεκινώντας από τό Κόσσοδο μέ συνεργάτες τούς υπεύθυνους για μαζικές δολοφονίες U.C.K.

Και σαν νά μήν έφταναν όλα αυτά, γεγονός πρωτοφανές για τή χώρα μας, μερικοί «έπιστήμονες» επέλεξαν τό άμφιθέατρο

του Παντείου Πανεπιστημίου για νά αναπτύξουν δημόσια τήν υποστήριξη τους σε ένα βασικό αίτημα τής «Μεγάλης Άλβανίας», τήν κατάκτηση τής Ήπειρου έως τήν Πρέβεζα, μέ τήν δικαιολογία ότι άνήκε στην Άλβανική Τσαμουριά, από όπου τούς έδιωξαν μέ εγκληματικές πράξεις οι Έλληνες.

Άσφαλώς πρόκειται για όργανωμένη προδοκάτσια των Η.Π.Α., ώστε νά μελετηθούν οι δικές μας αντιδράσεις και νά προπαρασκευαστεί ψυχολογικά ή έδαφική επέκταση τής Άλβανίας μετά τό Κόσσοδο και σε ένα μεγάλο τμήμα των Άλβανοφώνων των Σκοπίων και άκολούθως και σε δικά μας έδάφη.

Άπό τήν άλλη μεριά ή σύμπλευση τής Τουρκίας μέ τίς Η.Π.Α. στό Κόσσοδο, πού έσπευσε πρώτη αυτή νά τό αναγνωρίσει, προετοιμάζει τό έδαφος για πονηρά σχέδια σε βάρος τής χώρας μας μέ βάση όχι μόνον τό Αιγαίο και τήν Κύπρο, αλλά και τή μουσουλμανική μειονότητα στή Θράκη, πού άκολουθώντας τό παράδειγμα του Κοσσο-

δου μπορεί νά διεκδικήσει τήν δική της άνε-
ξαρτησία.

Ἡ πολιτική ἡγεσία τῶν Σκοπίων φαίνε-
ται ὅτι γνωρίζει ἀπό πρῶτο χέρι τά σχέδια
τῶν Η.Π.Α. καί γιά αὐτό δείχνει αὐτή τήν
ἀλαζονική ἀδιαλλαξία.

Καί πράγματι σέ αὐτή τή φάση συμπο-
ρεύονται μέ τήν πολιτική πού ἐκθέσαμε.
Ὅμως τί θά κάνουν, ὅταν ξεκινήσει ἡ ἐπό-
μενη φάση αὐτῆς τῆς φιλοαλβανικῆς τα-
κτικῆς, ὅποτε τό κρατίδιό τους θά κοπεῖ στή
μέση, γιὰτί θά πρέπει νά γνωρίζουν τόσο
αὐτοί, ὅσο καί οἱ Η.Π.Α, ὅτι μποροῦν νά
αὐτοαποκαλοῦνται Μακεδόνες, ὅμως φυ-
λετικά εἶναι Σλάβοι καί ὡς ἐκ τούτου κα-
τατάσσονται οὐσιαστικά στή χορεία τῶν
ἐχθρῶν τῶν Η.Π.Α. μαζί μέ τήν Ρωσία, τή
Σερβία ἀλλά καί τή Βουλγαρία, πού καί
αὐτή δέν πρέπει νά ἔχει αὐταπάτες. Ἔτσι,
γυρίζοντας σέ ἐμᾶς τούς Ἕλληνες, θά πρέ-
πει νά δοῦμε ὅτι ἡ κατάσταση ὄντως ἐξε-
λίσεται ὅπως ἐξελίσεται καί εἶναι παρα-
πάνω ἀπό τραγική, δεδομένου ὅτι οἱ Ἀμε-
ρικανοί δέν πείθονται, ὅσες ὑποκλίσεις καί
ἄν κάνουν ἀπέναντί τους οἱ ποικιλόμορφες
ἀμερικανόφιλες ἡγεσίες, καί αὐτό γιὰτί φο-
βοῦνται, μισοῦν τόν λαό μας, γιά τόν ὁποῖο
εἶναι βέβαιοι ὅτι στή μεγάλη του πλειοψη-
φία ἀπορρίπτει τά φιλοπόλεμα σχέδιά τους,
γιὰ αὐτό θέλει νά μᾶς τιμωρήσει μέ κάθε
τρόπο ἐκτός καί ἄν ἀποφασίσουμε ὅλοι μα-
ζί νά γονατίσουμε καί νά φιλήσουμε τά πό-
δια τους κάνοντας ὄρκους ὅτι ἀπό δῶ καί
στό ἔξῃς θάμαστε καλά παιδιά καί πειθή-
νια ὄργανα στήν ὅποια πολιτική τους.

Ὅμως, ἀφοῦ τό παιχνίδι εἶναι γιά μᾶς
ἔτσι καί ἀλλιῶς χαμένο, τότε ἄς πέσουμε μέ

τό κεφάλι ψηλά. Ἄς μήν περιμένουμε βοή-
θεια ἀπό πουθενά. Οὔτε ἔχουμε συμμάχους,
εἴμαστε ἐμεῖς καί ἐμεῖς, ἄς φροντίσουμε λοι-
πόν νά εἴμαστε τουλάχιστον ὠραῖοι, περη-
φανοί –καί γιὰτί ὄχι;– χαρούμενοι, ἀφοῦ θά
ἔχουμε πάρει τή μεγάλη ἀπόφαση νά γί-
νουμε ὅλοι μαζί μιά γροθιά ἐνωμένοι μπρο-
στά στήν προδοσία καί τήν ἀσχήμια πού
χτυπάει τήν πόρτα μας.

Γιὰτί εἶναι προδοσία ἡ ἀναγνώριση τοῦ
Κοσσοῦδου χωρίς τήν ἔγκριση τῆς διεθνοῦς
κοινότητας τοῦ ΟΗΕ, δηλαδή μᾶς ἐπαρ-
χίας πού ἀπό αἰῶνες ἀποτελεῖ τμήμα τῆς
Σερβίας. Καί τί θά νοιώθαμε ἐμεῖς ἄν με-
θαύριο ἔπαιρναν μέ τό ἔτσι θέλω τή μισή
Κύπρο, τήν Θράκη ἢ τήν Ἡπειρο;

Ὅπως εἶναι ἀσχήμια νά ἀνεχόμεστε νά
μᾶς περιφρονοῦν καί νά μᾶς ἐξυβρίζουν
ὀχρωμένοι κάτω ἀπό τά σκέλια τῶν Ἀμε-
ρικανῶν οἱ Σκοπιανοί καί ἐμεῖς νά τούς πα-
ρακαῶμε καί νά ζητᾶμε μεσολάβηση τῶν
Ἀμερικανῶν, χάνοντας κάθε μέρα ὄλο καί
πιό πολύ τήν ἀξιοπρέπειά μας καί τήν ὑπε-
ρηφάνειά μας.

Ἄς κλείσουμε τά σύνορα, ἄς σταματή-
σουμε τίς οικονομικές καί διπλωματικές μας
σχέσεις καί ἄς τούς ἀφήσουμε νά αὐτοα-
ποκαλοῦνται ὅπως θέλουν, κοροϊδεύοντας
τούς ἑαυτούς τους.

Ὅφείλουμε νά περάσουμε καί ἀπό αὐτή
τή νέα δοκιμασία μέ τό κεφάλι ψηλά. Μπο-
ρεῖ νά ὑποφέρουμε, ὅμως τό ζητούμενο γιά
μᾶς εἶναι νά παραμείνουμε Ἕλληνες καί θά
παραμείνουμε Ἕλληνες, ἄν δέν ξεχνᾶμε ἀπό
πόσες δοκιμασίες περάσαμε ὡς τώρα, ὅμως
στό τέλος πάντα δγήκαμε νικητές.

Τό ἴδιο θά συμβεῖ καί στό μέλλον.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ - ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑ ΓΙΑ ΤΟ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ»*

Δέν ὑπάρχει «Μακεδονική γλῶσσα»
Ἡ Μακεδονία εἶναι μία καί Ἑλληνική

τοῦ Στέλιου Παπαθεμελῆ

«Ἐπιτρέψτε μου ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος ὅτι διευτώσατε ἐφέτος τίς χριστουγεννιάτικες εὐχές σας καί στήν ψευδώνυμη “Μακεδονική γλῶσσα” νά θέσω ὑπ’ ὄψιν σας τά ἀκόλουθα:

1. Γιά προπαγανδιστικούς καί ἄλλους ἀνομολόγητους λόγους οἱ Στάλιν καί Τίτο ἐδημιούργησαν στή νότια περιοχή τῆς Γιουγκοσλαβίας, πού ὀνομάζονταν ὡς τότε Vardarska, ἓνα ψευδώνυμο κρατικό μόρφωμα, τό ὁποῖο ὀνόμασαν “Μακεδονία”, τούς κατοίκους του “ἔθνος Μακεδονικό” καί τό σλαβικό ἰδίωμα, πού ὀμιλοῦν –ὡς τότε μή γραφόμενο– “μακεδονική γλῶσσα”.

Ὅπως τότε κατήγγειλε ὁ Ἀμερικανός Ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν John Stetinius, ἡ πρωτοβουλία Στάλιν-Τίτο ἀπέβλεπε στήν ἀπόσπαση ἑλληνικῶν ἐδαφῶν καί τήν προσάρτησή τους στό κομμουνιστικό μπλόκ.

Τό ἀρχικά ἐσωτερικό διοικητικό μόρφωμα μετά τήν διάλυση τῆς Γιουγκοσλαβίας τό 1991 ἐπιμένει νά χρησιμοποιεῖ καταχρηστικῶς τό ἑλληνικό ὄνομα Μακεδονία, ἄν καί στά Ἑνωμένα Ἔθνη ἔγινε δεκτό ὡς Former Yugoslavian Republic of Macedonia μέ τήν ἐντολή νά συμφωνήσει ἡ Ἑλλάδα ἓνα κοινά ἀποδεκτό ὄνομα, τό ὁποῖο ἐνωρίτερα τό Συμβούλιο Κορυφῆς τῆς Λισαβόνας (27/06/1992) καθόρισε νά μήν περιέχει τόν ὄρο (=terme) Μακεδονία.

2. Οἱ Σλάβοι πολίτες τῶν Σκοπίων δέν πρέπει νά ἀφεθοῦν ἐσαεὶ νά ζοῦν μέσα στήν ψευδαίσθηση ἑνός προπαγανδιστικοῦ κα-

τασκευάσματος. Οἱ εἰδότες πρέπει νά τούς προσγειώσουν στήν πραγματικότητα, ἡ ὁποία κατά τήν διεθνή ἐπιστημονική κοινότητα, ὅπως αὐτή ἐκφράζεται ἀπό τίμιους καί ἀντικειμενικούς ἱστορικούς ἐρευνητές, διακηρύσσει μετά λόγου γνώσεως ὅτι ἡ ὀνομασία Μακεδονία σέ περιοχή, πού δέν κατοικήθηκε ἀπό Μακεδόνες καί δέν ὑπῆρξε μέρος τοῦ Μακεδονικοῦ Βασιλείου εἶναι ἀδιανόητη. Ἱστορικά μόνο τό 1/10 περίπου τῆς σημερινῆς σκοπιανῆς ἐπικρατείας ἀνήκει στήν ἱστορική Μακεδονία. Τά ὑπόλοιπα 9/10 ἀνήκουν στήν ἀρχαία Παιονία καί Δαρδανία. Οἱ κάτοικοι μάλιστα τῆς τελευταίας ὑπῆρξαν ὀρκισμένοι ἐχθροί τῶν Μακεδόνων, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἔτρεφαν αἰώνιο καί ἄσβεστο μῖσος.

3. Οἱ πολίτες τῆς γειτονικῆς μας χώρας ἔχουν τήν δική τους ἱστορία, τόν δικό τους πολιτισμό καί φυσικά τούς δικούς τους προγόνους. Οἱ Σλάβοι τῆς περιοχῆς, πού εἶναι ἡ μείζων ἐθνότητα, καί ἡ μόνη, πού ἀνάγει τήν καταγωγή της στόν Μεγαλέξανδρο, πρέπει νά βοηθηθοῦν, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τό σύμπλεγμα τῆς “δημιουργίας προγόνων” καί νά συνειδητοποιήσουν πρῶτον ὅτι εἶναι Σλάβοι καί δεύτερον ὅτι οἱ πρόγονοί τους ἔφθασαν στήν περιοχή χίλια χρόνια μετά τόν Μεγαλέξανδρο.

4. Δέν ὑπάρχει μακεδονική γλῶσσα, δηλαδή γλῶσσα, πού μιλοῦσαν ἢ ἔγραφαν οἱ Μακεδόνες συμπολίτες τοῦ Φιλίππου, τοῦ Ἀλεξάνδρου καί τοῦ Ἀριστοτέλη, οἱ ὁποῖοι

* Ἡ ἐπιστολή ἔχει ἡμερομηνία 31 Δεκεμβρίου 2007 καί ἐγράφη ἐξ ἀφορμῆς τῶν χριστουγεννιάτικων εὐχῶν, τίς ὁποῖες ὁ πάπας διευτώσε καί σέ «Μακεδονική» γλῶσσα!

μόνον “Ελληνες ὑπῆρξαν, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Ἡρόδοτος διασώζοντας τὸν λόγο Ἀλεξάνδρου τοῦ Α΄ (498-454 π.Χ.) “αὐτὸς τε γάρ *Ἕλληνα τὸ γένος εἰμί τωρχαῖον*” (Ἡρόδοτος 9, 45). Οἱ πηγές χωρὶς ἐξαίρεση ἐπιδεικνύουν τὴν ἐλληνικότητα τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς γλώσσας τους (Θουκυδίδης, Αἰσχίνης, Ἰσοκράτης κ.λπ.). Τὸ ἀκατάσχετο ὑβρεολόγιο τοῦ πολιτικοῦ ἀντιπάλου τοῦ Φιλίππου, τοῦ Ἀθηναίου ρήτορος Δημοσθένης εἶναι χυδαία ἀντιπολιτευτικὴ γλῶσσα, πού στρέφεται προσωπικά κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ ὄχι κατὰ τῶν Μακεδόνων συλλήβδην. Ἐν προκειμένῳ τὸ “*βάρβαρος*” εἶναι ὕβρις καὶ ὡς τέτοια χρησιμοποιεῖται. Ἐὰν ὁ Φίλιππος ἦταν ὄντως *βάρβαρος* (= μὴ Ἕλληνας), ὁ ὕβριστὴς του θὰ κυριολεκτοῦσε καὶ τὸ *βάρβαρος* θὰ ἔχανε τὸν ἀπαξιωτικὸ του χαρακτήρα. Ὁ προκατόχος σας Ἰωάννης - Παῦλος ὁ Β΄ ἀνακηρύσσοντας “οὐρανίους προστάτες τῆς Εὐρώπης” τοὺς φωτιστὲς τῶν Σλάβων, Ἀγίου Κύριλλο καὶ Μεθόδιο, τοὺς ὀνομάζει ὡς πρέπει “Ἕλληνες Θεσσαλονικεῖς ἀδελφοὺς”. Οἱ γείτονές μας τοὺς διεκδικοῦν ὡς “Μακεδόνες” τύπου Σκοπίων. Ὁ αὐτὸς προκατόχος σας σὲ συνέντευξή του στὴν ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα *Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία* (21/06/1992) ἀποφαίνεται ἐπὶ λέξει: “Ἡ Μακεδονία εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Μεθοδίου καὶ τοῦ Κυρίλλου. **Ἡ Μακεδονία εἶναι ἐλληνική**”.

Ἡ ἐλληνικότητα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τελικὰ τῶν Μακεδόνων, ἐπιμαρτυρεῖται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: Α. Δανιήλ η΄, 1-22 / θ΄, 39 / ι΄, 20. Β. Μακκαβαίων α΄, 1. Γ. Ἡσαΐας ιθ΄, 20-23. Δ. Ἰωήλ δ΄, 6.

Καὶ φυσικά ἐπιμαρτυρεῖται στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν “*διὰ τὴν εὐαγγελίαν εἰς Μακεδονίαν*” ἐλληνικά ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἀναστάσιου Χριστοῦ στίς πόλεις τῆς Μακεδονίας Φιλίππους, Θεσσαλονίκη, Βέροια.

Στὸ Ἐθνικὸ Ἰδρυμα Ἐρευνῶν στὴν Ἀθήνα ἐκτίθενται σήμερα 7.000 ἐπιγραφές ἀπὸ τίς ἀνασκαφές, πού ἔχουν γίνεῖ στὴν Μακεδονία. Καμμία ἀπὸ αὐτὲς δὲν εἶναι γραμμένη στὴν λεγόμενη “μακεδονική”. Ὅλες εἶναι γραμμένες στὴν ἐλληνική. Μία γλῶσσα μόνο θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ὀνομασθεῖ μακεδονική. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλεξανδρινὴ κοινή, δηλαδή γλῶσσα, στὴν ὁποία γράφτηκαν τὰ Εὐαγγέλια καὶ μεταφράστηκε ἀπὸ τοὺς Ἑβδομήκοντα ἡ Παλαιὰ Διαθήκη.

Τὸ σλαβικὸ γλωσσικὸ ἐργαστηριακὸ προῖόν τῶν Σκοπίων (Droysen Joh. Gust., “Geschichte Alexanders des Grossen”. Bengston, “Griechische Geschichte”), προφορικὸ ὡς τὴν δεκαετία τοῦ 1940, χωρὶς καμμιά προγενέστερη γραπτὴ πηγὴ, ἀξιοσέβαστο ὡς μέσο ἐπικοινωνίας τῶν κατοίκων τῆς FYROM, δὲν θὰ ἦταν τίμιον καὶ ἀληθινὸ νὰ πιστωθεῖ μὲ τὸ βαρὺ ἐλληνικὸ ὄνομα μακεδονική γλῶσσα.

Ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας “*τράγος τῶν Αἰγῶν καὶ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων*” (Δανιήλ η΄, 21) διέδωσε τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ στὴν Οἰκουμένη, τὴν δική του γλῶσσα καὶ τὸν δικό του πολιτισμὸ.

Γιὰ μᾶς εἶναι δεδομένη ἡ εὐαισθησία σας ἀπέναντι στὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Εἴμαστε πεπεισμένοι ὅτι συμμερίζεσθε τίς ἐπισημάνσεις μας».

ΝΕΟΕΠΟΧΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΟΥΤΟΠΙΑ

του Ἀλεξάνδρου Ντιόρκιν, Καθηγητοῦ Σεκτολογίας¹,
στό Πανεπιστήμιο τῆς Μόσχας

Τό πρῶτο καί βασικότερο χαρακτηρικό τοῦ κινήματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἡ πεποίθηση ὅτι ἡ σύγχρονη ἀνθρωπότητα ζεῖ μιά μεταβατική περίοδο· μιά περίοδο μετάβασης τῆς γῆς στή νέα ἐποχή. Μέχρι τώρα ζούσαμε στήν ἐποχή τῶν Ἰχθύων, ὑπό τό ἀστρολογικό ζώδιο τῶν Ἰχθύων. Ὁ Ἰχθύς, μᾶς ὑπενθυμίζουν οἱ νεοεποχίτες, εἶναι τό σημεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ². Ὁμως τώρα ἡ κυριαρχία τῶν Ἰχθύων φτάνει στό τέλος της καί ἔρχεται ἡ ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου, φέροντας τό νέο καί τό διαφοροτικό. Ἡ ἐποχή τῶν Ἰχθύων ἦταν ρευστή καί ὑγρή, ἐνῶ ἡ ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου θά εἶναι φωτεινή καί λαμπερή. Πότε ἀκριβῶς θά ἔλθει ἡ ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου κανεῖς δέν μπορεῖ νά πεῖ μέ σιγουριά, ἢ μάλλον καθέννας ἔχει τή δική του ἀποψη καί δέν ὑπάρχει ταύτιση ἀπόψεων οὔτε κἂν μεταξύ τῶν ἰδίων τῶν νεοεποχίτων. Ἡ πλειοψηφία τους συσχετίζει περισσότερο ἢ λιγότερο τήν ἀρχή τῆς νέας ἐποχῆς μέ τήν ἀρχή τῆς νέας χιλιετίας. Ὁμως, ἀφ' ἐτέρου, ἡ πλέον παραδεκτή ἀποψη μεταξύ τῶν νεοεποχίτων μέ «ἐπιστημονικό προσανατολισμό» εἶναι ὅτι ἡ ἀστρολογική ἐποχή διαρκεῖ κατά μέσον ὄρο 2200 χρόνια. Σύμφωνα μέ αὐτόν τόν ὑπολογισμό, δέν θά ζήσουμε μέχρι τήν ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου, ἐάν φυσικά ἡ ἐποχή τῶν Ἰχθύων δέν ἄρχισε ἀπό τά πρῖν, πρῖν ἀκόμα ἀπό τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει καί μιά τρίτη ἀποψη πού τή συμμαρίζονται πολλά ἐνεργά στελέχη τοῦ κινήματος, ὅπως

π.χ. ἡ προφήτισσα τῆς Νέας Ἐποχῆς καί γνωστή ἀμερικανίδα ἠθοποιός, Σίρλεϋ Μακλέην, καί οἱ ὅποιοι θεωροῦν ὅτι ἡ ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου, ἐποχή τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς ἀδελφосύνης καί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, ἔχει ἤδη ἀρχίσει.

Στίς κοινωνικές φαντασίες τῶν νεοεποχίτων μποροῦμε νά βροῦμε μιά σειρά ἀναλογιῶν μέ τήν κομμουνιστική οὐτοπία. «Τό μανιφέστο τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ» τοῦ νεοεποχίτη Μάθιου Φόξ προκαλεῖ ἀκουσίως συνειρμούς μέ τό «Μανιφέστο τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος». Οἱ νεοεποχίτες, ὅπως καί οἱ μαρξιστές, συνδέουν τήν ἐπικράτηση τοῦ παραδείσου στόν πλανήτη μέ τήν ἐπανάσταση, μιά ἐπανάσταση στόν τομέα τοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀπό αὐτούς ὡς ἓνα ἰδιότυπο ρῆγμα, ἓνα ἄλμα ἀπό τό βασίλειο τῆς ἀνάγκης στό βασίλειο τῆς ἐλευθερίας. Οἱ μαρξιστές ἔχουν ὡς μονάδα τῆς ἱστορίας τόν κοινωνικο-οἰκονομικό σχηματισμό, ἐνῶ οἱ νεοεποχίτες ἔχουν τήν ἐποχή. Καί ὅπως οἱ μαρξιστές θεωροῦν ὅτι ἡ ἐξελικτική μετάβαση ἀπό τόν ἓναν κοινωνικο-οἰκονομικό σχηματισμό (σύστημα) στόν ἄλλον ὑπαγορεύεται ἀπό τούς ἀπαράδατους καί ἀδιαμφισβήτητους ἱστορικούς νόμους, ἔτσι καί οἱ νεοεποχίτες θεωροῦν ὅτι ἡ ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου θά ἔλθει μετά τό τέλος τῆς ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων σύμφωνα μέ τούς ἀντικειμενικούς ἀστρολογικούς νόμους. Γιά τούς νεοεποχίτες αὐτή ἀποτελεῖ τήν τελική κατάσταση τῆς ἀνθρω-

1. Ἀπό τή λέξη σέκτα-σέκτες, μέ τήν ὁποία χαρακτηρίζονται οἱ σύγχρονες ἐπικίνδυνες γιά τό ἀνθρώπινο πρόσωπο καί τήν κοινωνία αἰρέσεις.

2. ΙΧΘΥΣ = Ἰησοῦς Χριστός Θεοῦ Υἱός Σωτήρ (ΣτΜ).

πότητας, τό βασίλειο τῆς ἀπόλυτης εὐτυχίας, ὅπου ὅλα τὰ ὕλικά καί πνευματικά προβλήματα θά ἔχουν ἐπιλυθεῖ πλήρως.

Γιά τήν οἰκοδόμησι τῆς «Νέας Ἐποχῆς» οἱ νεοεποχίτες, ὅπως καί οἱ μαρξιστές, εἶναι πρόθυμοι νά γκρεμίσουν τά ἀπομεινάρια «τοῦ παλιοῦ κόσμου». Καθόλου τυχαῖο καί τό γεγονός ὅτι πολλοί ἀποκρυφιστές, πρόδρομοι καί ἰδεολόγοι τῆς «Νέας Ἐποχῆς», στόν καιρό τους χαιρέτισαν μέ ἀγαλλίαση τήν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας στή Ρωσία ἀπό τοὺς μπολσεβίκους. Στό βιβλίο του «Ἀρχές τῆς κοσμοαντίληψης τῆς νέας ἐποχῆς», ὁ μαθητής τῆς Ἑλενας Ρέριχ Ἄ. Κλιζόβσκι ἔγραφε:

«Ἡ ἀντικατάσταση τοῦ ἀπαρχαιωμένου πολιτισμοῦ ἀπό ἕναν νέο θά πρέπει νά θεωρεῖται ὡς ἕνα φυσιολογικό φαινόμενο, τό ὁποῖο ἀπορρέει ἀπό τοὺς βασικούς νόμους τῆς ἐξέλιξης... Φυσικά, τέτοιες ἀλλαγές δέν γίνονται ἀνώδυνα καί συνοδεύονται ἀπό δεινά γιά τήν ἀνθρωπότητα, ὅμως ἡ κύρια αἰτία τῶν δεινῶν αὐτῶν δέν βρίσκεται στήν ἀλλαγή, τή διαδοχή, ἡ ὁποία καί εἶναι ἀναπόφευκτη, ἀλλά στήν ἄγνοια τῶν νόμων τῆς ἐξέλιξης»³.

Ἰδιαιτέρο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἐπίσης καί τό κείμενο τῶν «Ἐπιστολῶν τῶν Μαχάτμα», πού ἔφερε ὁ Νικόλας Ρέριχ στούς μπολσεβίκους:

«Ἐμεῖς στά Ἰμαλαΐα γνωρίζουμε τά πεπραγμένα σας. Καταργήσατε τήν ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἦταν φυτώριο ψεύδους καί προλήψεων. Ἐξαφανίσσατε τοὺς μικροαστοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦταν φορεῖς προκαταλήψεων. Καταστρέψατε τή φυλακή τῆς ἐκπαίδευσης. Ἐξολοθρεύσατε τήν οἰκογένεια τῆς ὑποκρισίας. Πυρπολήσατε τό στρατό τῶν δούλων. Ἀφανίσσατε τίς ἀράχνες τοῦ κέρδους.

Κλείσατε τίς πόρτες τῶν νυχτερινῶν καταγωγίων. Ἀπαλλάξατε τή γῆ ἀπό τοὺς φιλάργυρους προδότες. Ἀναγνωρίσατε ὅτι θρησκεία εἶναι ἡ διδασκαλία γιά τήν καθολική (universal, all-embracing) ὕλη. Ἀναγνωρίσατε τήν ἀσημαντότητα τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας. Βγάλατε σωστά συμπεράσματα γιά τήν ἐξέλιξη τῆς κοινωνίας. Καταδείξατε τόν προορισμό τῆς γνώσης καί τῆς ἀντίληψης. Ὑποκλιθήκατε στό ὥραῖο. Φέρατε στά παιδιά ὅλη τήν ἰσχύ τοῦ σύμπαντος. Ἀνοίξατε τά παράθυρα τῶν παλατιῶν. Εἶδατε τήν ἐπιτακτικότητα ἀνέγερσης οἴκων Κοινοῦ Καλοῦ!

» Ὅπως ἐμεῖς σταματήσαμε τήν ἐξέγερση στήν Ἰνδία, ὅταν αὐτή ἦταν πρόωρη, ἔτσι ἐμεῖς ἀναγνωρίζουμε ὅτι τό κίνημά σας ἦλθε τήν κατάλληλη στιγμή καί σᾶς στέλνουμε τή βοήθειά μας, ὑποστηρίζοντας καί ἐδραιώνοντας τήν Ἑνωσι τῆς Ἀσίας. Γνωρίζουμε ὅτι πολλά οἰκοδομήματα θά γίνουν κατά τά ἔτη '28, '31, '36. Σᾶς χαιρετίζουμε, ἀναζητητές τοῦ Κοινοῦ Καλοῦ!». Ὁ Ρέριχ, ἐπίσης, παρέδωσε στόν Τσιτσέριν ἐξ ὀνόματος τῶν ἰδίων τῶν Μαχάτμα ἕναν φάκελο πού περιεῖχε χῶμα ἀπό τήν ἱερή γιά τοὺς Ἰνδούς γῆ τῶν Ἰμαλαΐων «γιά τόν τάφο τοῦ ἀδελφοῦ μας μαχάτμα Λένιν»⁴.

Καί νά τί γράφει ὁ «μαχάτμα Ρέριχ» στό βιβλίο του «Ἀλτάϊ-Ἰμαλαΐα» γιά τόν Ταμερλάνο, τόν ὁποῖο καί θεωρεῖ ἐργαλεῖο προόδου:

«Ἄραγε δέν ἦταν ὁ Ταμερλάνος ἕνας μεγάλος ἀπολυμαντήριο κλίβανος; Κατέστρεψε πολλές πόλεις. Γνωρίζουμε τί σημαίνει νά καταστρέφεις κωμοπόλεις μέ σπῖτια ἀπό πηλό, γεμάτες μέ κάθε εἶδους μολύνσεις. Ὅριστε, προσπεράσαμε δώδεκα πόλεις. Τί μποροῦμε νά κάνουμε μέ αὐτές;

3. Ἄ. Κλιζόβσκι, *Ἀρχές τῆς κοσμοαντίληψης τῆς νέας ἐποχῆς*, Ρίγα, 1991, σ. 27.

4. Β. Σίντοροφ, *Στίς κορυφές. Διηγήματα*, Μόσχα 1998, σ. 52.

Πρός όφελος τοῦ λαοῦ θά πρέπει νά τίς κάψουμε καί δίπλα νά σχεδιάσουμε τήν οἰκοδόμηση νέων οἰκισμῶν. “Όσο ἀφήνονται στή σήψη τους οἱ παλαιοί οἰκισμοί, εἶναι δύσκολο νά ἀναγκάσεις τούς ἀνθρώπους νά καταφύγουν σέ νέους τόπους»⁵.

Αὐτοί οἱ ἰσχυρισμοί εἶναι χαρακτηριστικοί ὑπό τό πρῖσμα τῆς «παγκόσμιας κάθαρσης», τήν ὁποία σχεδιάζουν νά ὑλοποιήσουν οἱ πλουραλιστές καί ἀνεκτικοί νεοεποχίτες. Τήν παγκόμια κάθαρση θά ἀκολουθήσει ἡ ἐδραίωση τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Κατά τή διαδικασία αὐτή θά ἐξολοθρευθοῦν ὄχι μόνον οἱ συνειδητοί ἀντίπαλοι τοῦ νέου καθεστῶτος, ἀλλά καί ὅλοι ὅσοι εἶναι ξένοι πρὸς τή συνείδηση τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Τό μέντιουμ ῥ Ἀλλα Τέρ-ῥ Ἀκοπιάν γράφει: «Καρκινικά ἀνθρώπινα κύτταρα, ... κοσμικά σκουπίδια, οἱ ψυχές αὐτῶν πού κατά τήν ἀνάπτυξή τους βρέθηκαν σέ ἀδιέξοδο καί δέν πραγμάτωσαν τίς ἐσωτερικές τους δυνατότητες θά ἀφανισθοῦν»⁶.

Οἱ προφήτες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» μιλῶντας γιά τά σχέδια «κάθαρσης τῆς Μητέ-

ρας-Γῆς», καθησυχάζουν τούς ἀναγνώστες τους καί τούς ἀκροατές τους, ὑποστηρίζοντας ὅτι «οὐσιαστικά δέν ὑπάρχει θάνατος» καί συνεπῶς αὐτοί πού ἀφανίσθηκαν κατά τή διαδικασία ἐδραίωσης τῆς «Νέας Ἐποχῆς», σύμφωνα μέ τό νόμο τῆς μετεμψύχωσης, θά ἐπιστρέψουν ξανά στή γῆ. Μέ τόν τρόπο αὐτόν δικαιολογοῦνται οἱ μελλοντικοί φόνοι. ῥ Ὄμως οἱ ἰδέες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» δικαιολογοῦν καί τούς φόνους πού γίνονται ἤδη σήμερα. Παραδείγματος χάριν, ἕνα ἀπό τά «κοσμικά πνεύματα» [=δαιμονικές ὀντότητες] λέγει ὅτι οἱ ἐκτρώσεις εἶναι καθ’ ὅλα ἐπιτρεπτές, ἐάν οἱ γονεῖς ἀσχολοῦνται μέ τή δική τους πνευματική ἀνοδο. ῥ Ἡ ζωή δέν ἀποτελεῖ κάτι τό ἀνεπανάληπτο καί ἡ ψυχή τοῦ παιδιοῦ μπορεῖ νά περιμένει τήν ἐπόμενη μετενσάρκωση. ῥ Επίσης, ὅπως σημειώνει τό ἴδιο «πνεῦμα», ἡ ἐκτροφή δέν ἀποτελεῖ φόνο, δηλαδή ἡ ψυχή τοῦ παιδιοῦ γνωρίζοντας ἐκ τῶν προτέρων ὅτι οἱ γονεῖς πρόκειται νά κάνουν ἐκτροφή, ἀπλῶς δέν θά πάει νά κατοικήσει σέ ἕνα τέτοιο ἔμβρυο.⁷

ῥ Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ
 στή διεύθυνση
www.orthodoxnet.gr
 Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν ἐπίσκεψη στήν ἰστοσελίδα:
www.orthros.org

5. Ν.Ρέριχ, ῥ Ἀλτάϊ-ῥ Ἰμαλάια. Τό ἀπόσπασμα παρατίθεται στό βιβλίο: Β. ῥ Ἀλεξέγιεβ, ῥ Ἀ. Γρηγόριεβ, ῥ Ἡ θρησκεία τοῦ ῥ Ἀντιχρίστου, Νοβοσιμπίρσκ 1997, σ. 173.

6. ῥ Ἀ. Τέρ-ῥ Ἀκοπιάν, ῥ Οἱ πνευματιστές τῶν ἡμερῶν τῆς ῥ Ἀποκαλύψεως, Μόσχα, 1992, σ. 16.

7. ῥ Ὁ δρόμος πρὸς τόν ἑαυτό σου, 1992, Τεύχος 2.

ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ...

Ευχάριστη έκπληξη μέσα στον κατακλυσμό τηλεοπτικών και μουσικών σκουπιδιών απέτελεσε για μᾶς τό τραγούδι πού παραθέτουμε. Κέρδισε τό πρώτο βραβείο στό Φεστιβάλ Ἑλληνικοῦ Τραγουδιοῦ τῆς Δ.Ε.Θ. στίς 3.11.2007. Τή μουσική ἔγραψε ὁ Δημήτρης Μπέλτσος (ψευδώνυμο Diveno) καί τό τραγούδησαν οἱ Λευτέρης Παναγιωτίδης (ψευδώνυμο Κόμης X) καί Βασιλική Ἀλεξίου, ὅλοι τους Θεσσαλονικεῖς.

Ἡ ὅλη υπόθεση μᾶς θύμισε τόν στίχο τοῦ Ἑλύτη γιά «τούς νέους πού τούς ἔλεγαν ἀλῆτες». Ἀλλή μιά ἀπόδειξη ὅτι τά φαινόμενα, πολλές φορές, ἀπατοῦν.

Ἀγάπη εἶναι νά κλαῖς, νά γελάς.
Ἀγάπη εἶναι, φίλε μου,
ἀγάπη νά σκορπᾶς
κι ὅποτε μπορεῖς τούς ἄλλους νά βοηθᾶς
κι ὅσους σέ βοήθησαν
ποτέ νά μήν ξεχνᾶς.

Ἀγάπη εἶναι τά φαγητά τῆς γιαγιάς
κι αὐτή ἡ γεύση χωριοῦ
πού παντοῦ θά κουβαλᾶς.
Ἀγάπη εἶναι μία θεϊκή βραδιά
κι ἐννιά μῆνες μετά
ἓνα μικρό νά τό γεμίζεις φιλιὰ.

Ἀγάπη εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωή·
θά τό καταλάβει μόνο αὐτός
πού θά τή σεβαστεῖ.
Ἀγάπη νιώθει κάποιος
πού μπορεῖ καί συγχωρεῖ...
κάποιον πού τόν πλήγωσε
νά μήν τόν τιμωρεῖ

Ἀγάπη εἶναι ἀλήθεια
καί ἡ ἀλήθεια εἶν' ἀνάγκη,
δέν εἶναι μιά παραίσθηση,
δέν παίρνεται σέ χᾶπι.
Μήν τά παρατᾶς, πίστεψε σέ κάτι.
Παντοῦ αὐτή ὑπάρχει, ἀπό μόνη της θᾶρθει.

Ἀγάπη εἶναι: ἡ Ἑλπίδα κι ἡ Πίστη μαζί.
Εἶναι νά ζεῖς τή ζωή γιά τήν κάθε στιγμή.
Ἀγάπη εἶναι:
τό Φῶς πού χαρίζει ὁ οὐρανός
ἀλλά τοῦ πόνου καρπός.
Ἀγάπη εἶναι Θεός.

Ἀγάπη εἶναι μιά ἡλιόλουστη μέρα,
εὐτυχία στόν ἀέρα,
εἶναι τά μάτια μου
πού σέ κοιτᾶνε μαγεμένα
νά θέλω νά γίνω καλύτερος
μόνο γιά σένα.

Ἀγάπη εἶναι τό νά δίνουμε αἷμα,
γιατί στήν τελική
μπορεῖ νά χρειαστεῖ σέ σένα,
σέ κάποιον δικό σου
ἢ ἀκόμα καί σέ μένα.

Ἀγάπη εἶναι
ὅ,τι μπορεῖ νά τύχει στόν καθένα.
Εἶναι τό χᾶδι καί τ' ἄγγιγμα τῆς μαμᾶς·
μόνο αὐτή θά σ' ἀγαπάει
ὅ,τι κάνεις κι ὅπου πᾶς.

Εἶναι οἱ συμβουλές,
τό κήρυγμα τοῦ μπαμπᾶ,
τίμημα μικρό νά ξεχωρίζεις
λάθος ἀπ' τά σωστά.

Εἶναι ἡ καρδιά μου νᾶμαι μ' ἄλλους δειλός,
μά στά μάτια σου νᾶμαι σάν ἥρωας
ὁ πιό δυνατός.

Ἐγάπη εἶναι νᾶμαι
πάντα σωστός καί πιστός
ὅποιος κι ἄν εἶναι ὁ πειρασμός.

Ἐγάπη εἶναι ἓνα τραγούδι σάν κι αὐτό·
νά ἐννοῶ ὅ,τι λέω κι ὅσα λέω ν' ἀγαπῶ.

Ἐγάπη εἶναι νά κάνεις τό πιό ἀπλό
κι αὐτό νά χαρίσει χαμόγελο στό διπλανό,
γιατί εἶν' ἀρκετό σάν μία προσευχή
πρίν κοιμηθῶ.
Δέν χρειάζομαι ἓνα θαῦμα νά πεισθῶ
γιά κάτι ἀνώτερο.

Ἐγάπη εἶναι νά πιστεύω κι ἐγώ
πώς τό αὐριο θᾶναι λίγο καλύτερο,
πιό ὄμορφο.

Ἐγάπη εἶναι τό «συγγνώμη» νά ἐννοεῖς
κι ὄχι, ἐπειδή δέν μπορείς, μέ τύψεις νά ζεῖς.
Εἶναι νά βρίσκεις λόγους γιά νά ζεῖς
παρά τούς χίλιους πόνους
πού τώρα πρέπει νά ὑποστεῖς.

Εἶναι ἓνα βράδυ μέ φίλους καί κρασί.
Βγάλε ὅ,τι ἔχεις στήν ψυχή,
εὐχομαι ὡς τό πρωί.

Ἐγάπη εἶναι κάθε μία ἀρχή.
Ἐάν ἀγαπᾷς, δέ σταματᾷς νά ζητᾷς ὅ,τι γε-
μίζει τή ζωή.

Ἐγάπη εἶναι: ἡ Ἐλπίδα κι ἡ Πίστη μαζί.
Εἶναι νά ζεῖς τή ζωή γιά τήν κάθε στιγμή.
Ἐγάπη εἶναι: τό Φῶς πού χαρίζει ὁ οὐρα-
νός
ἀλλά τοῦ πόνου καρπός.
Ἐγάπη εἶναι Θεός.

Ἡ Παναγάπη περιέχει ὅλην τήν ἀλήθειαν

Ἐνευ τοῦ Γλυκυτάτου Κυρίου Ἰησοῦ εἶναι φοβερά καί χωρίς νόημα καί αὐτή ἡ βρα-
χυχροῖος ἐπίγειος ζωή, πολύ δέ περισσότερον ἢ ἀπέραντος καί ἀτελεύτητος ἀθανασία.
ὅπου εὐρίσκεται ὁ θάνατος, ἐκεῖ δέν ὑπάρχει πραγματική χαρά. Μέ ἄλλους λόγους:
Ἐπου δέν εἶναι παρών ὁ Χριστός, ἐκεῖ δέν ὑπάρχει ἀληθινή χαρά. Οἱ ἄνθρωποι, μέσα
εἰς τό παραλήρημα τῆς ἁμαρτίας, μέσα εἰς τήν μέθην των ἀπό τῆς ἁμαρτίας τήν ἡδονήν,
διακηρύσσουν ὡς χαράν τῆς ζωῆς πολυαριθμούς ἀνοησίας καί μικρότητας. Καί εἶναι
πραγματι ἀνοησία καί μικρότης κάθε τί πού ἀπομακρύνει τόν ἄνθρωπον ἀπό τόν Χρι-
στόν, κάθε τί πού δέν τοῦ ἐξασφαλίζει τήν ἀγιότητα καί τήν ἀθανασίαν τοῦ Χριστοῦ.

Καί κάτι ἄλλο: ὅπου ὑπάρχει θάνατος, ἐκεῖ δέν ὑπάρχει πραγματική ἀλήθεια καί δι-
καιοσύνη καί ἀγάπη. Μόνον ἐκεῖνος πού θά νικήσει τόν θάνατον καί θά λυτρώσει τό
ἀνθρώπινον γένος ἀπό τόν θάνατον, αὐτός ἔχει πραγματική ἀγάπην. Τί ἀγάπη εἶναι
αὐτή, ἡ ὁποία δέν λυτρώνει ἐκεῖνον πού ἀγαπᾷ ἀπό τόν θάνατον; Δι' αὐτό ὁ Κύριος Ἰη-
σοῦς εἶναι ὁ Μόνος Φιλάνθρωπος. Καί ἡ ὀλοκληρωτική ἀγάπη (ἡ «παναγάπη»), ἔνεκα
τούτου εἶναι ὀλοκληρωτική, διότι περιέχει ὅλην τήν ἀλήθειαν, ὅλην τήν δικαιοσύνην
καί ὅ,τι τό ὑψηλόν, τό εὐγενές, τό ἀθάνατον, τό εὐλογημένον , τό θεῖον.

(Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἐάνθρωπος καί Θεάνθρωπος, μετάφρ.
ἱερομονάχου Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐκδ. «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1974, σσ. 16-17)

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ

**ΤΕΛΙΚΑ ΑΥΤΗ Η ΔΥΣΗ
ΧΩΡΙΣ ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ***

του Paul Belien

Τήν προηγούμενη εβδομάδα, ένα γερμανικό δικαστήριο καταδίκασε έναν 55χρονο λουθηρανό πάστορα σε ένα έτος φυλάκισης για «Volksverhetzung» (ύποκίνηση των ανθρώπων), επειδή συνέκρινε τη δολοφονία των αγέννητων στην σύγχρονη Γερμανία με το όλοκαύτωμα. Τήν επόμενη εβδομάδα το Συμβούλιο της Ευρώπης πρόκειται να ψηφίσει ένα ψήφισμα που επιβάλλει το Δαρβινισμό ως επίσημη ιδεολογία της Ευρώπης. Οί ευρωπαϊκές κυβερνήσεις καλούνται να πολεμήσουν την έκφραση των απόψεων των οπαδών της θεωρίας της δημιουργίας, όπως η «νεαρά γη» και τις θεωρίες «εύφρουσ σχεδίου». Σύμφωνα με το Συμβούλιο της Ευρώπης αυτές οι θεωρίες είναι «αντιδημοκρατικές» και «μιά απειλή για τα ανθρώπινα δικαιώματα».

(...) Ο πάστορας Johannes Lerle συνέκρινε τη δολοφονία των αγέννητων με τη δολοφονία των Έβραίων στο Άουσβιτς κατά τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Στις 14 Ιουνίου, ένα δικαστήριο στο Erlangen αποφάσισε ότι, με αυτόν τον τρόπο, ο πάστορας «ύποκινούσε τους ανθρώπους», επειδή η δήλωσή του ήταν μιά άρνηση του όλοκαυτώματος των Έβραίων στην ναζιστική Γερμανία. Ως εκ τούτου, ο κ. Lerle καταδικάστηκε σε ένα έτος φυλάκιση. Προηγουμένως είχε περάσει ήδη οκτώ μήνες στη

φυλακή, επειδή αποκάλεσε αυτούς που κάνουν τις αμβλώσεις «επαγγελματίες δολοφόνους», έναν ισχυρισμό που το δικαστήριο έκρινε ότι είναι δυσφημιστικός, επειδή, σύμφωνα με το δικαστήριο, οί αγέννητοι δεν είναι άνθρωποι. Άλλα γερμανικά δικαστήρια καταδίκασαν τους υπέρ της ζωής, επειδή λένε ότι «στίς κλινικές αμβλώσης, ή ζωή που δεν αξίζει να επιζήσει θανατώνεται», επειδή αυτή η όρολογία ξύπνησε στην μνήμη το πρόγραμμα εϋθανασίας του Χίτλερ, ο οποίος χρησιμοποιούσε την ίδια γλώσσα. Τό 2005 ένας Γερμανός υπέρ της ζωής, ο Appen, καταδικάστηκε σε 50 ημέρες φυλάκιση επειδή είπε «Σταματήστε τίς άδικες [rechtswidrige] αμβλώσεις στην [ιατρική] πρακτική», επειδή –σύμφωνα με το δικαστήριο– ή έκφραση «άδικη» γίνεται κατανοητή από μή ειδικούς ως σημαίνουσα παράνομη, που οί αμβλώσεις δεν είναι. Volksverhetzung είναι ένα έγκλημα που οί Ναζί επικαλέσθηκαν συχνά ενάντια στους έχθρους τους και που ή σύγχρονη Γερμανία χρησιμοποιεί επίσης για να εκφοβίσει αυτούς που παρακολουθούν σχολικά μαθήματα στο σπίτι. Σύντομα οί γερμανικές αρχές θά είναι σε θέση να χρησιμοποιήσουν την ίδια κατηγορία ενάντια στους ανθρώπους που αμφισβητούν τη θεωρία της εξέλιξης του Δαρβίνου.

* Δημοσιεύθηκε στον καλό μας Άντιφωνητή από την Κομοτηνή (17.7.2007, σ. 3) υπό τον ανωτέρω εϋστοχο τίτλο. Φαίνονται άπιστευτα και όμως είναι άληθινά. Άνήκουν στον Paul Belien και έγράφησαν στην έφημ. *Brussels Journal* 23.6.2007.

Πράγματι, τήν επόμενη Τρίτη, τό Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης, τό κύριο σῶμα τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων τῆς Εὐρώπης, θά ψηφίσει γιά μιὰ πρόταση πού ὑποστηρίζει τήν πάλη ἐνάντια στή θεωρία τῆς δημιουργίας, «νεαρά γῆ» καί «εὐφυές σχέδιο» στά 47 κράτη μέλη τῆς. Σύμφωνα μέ μιὰ ἔκθεση τῆς κοινοβουλευτικῆς συνέλευσης τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, οἱ ὁπαδοί

τῆς θεωρίας τῆς δημιουργίας εἶναι ἐπικίνδυνοι «θρησκευτικά φανατικοί ὁπαδοί» πού διαδίδουν «τίς μορφές θρησκευτικοῦ ἔξτρεμισμού» καί «θά μπορούσαν νά γίνουν ἀπειλή στά ἀνθρώπινα δικαιώματα». Ἡ ἔκθεση προσθέτει ὅτι ἡ ἀποδοχή τῆς ἐπιστήμης τῆς ἐξέλιξης «εἶναι κρίσιμη γιά τό μέλλον τῶν κοινωνιῶν μας καί τῶν δημοκρατιῶν μας»...

Τό «κοινωνιολογικό σόκ» ἐνός δυτικοῦ στήν Ἑλλάδα

Ἔτσι μεγάλωσα. Ἔστερα, πρὶν δεκαπέντε χρόνια, ἀποφάσισα νά κάνω καί ἐγώ ἓνα ταξίδι –προσκύνημα– στήν πατρίδα τοῦ πολιτισμοῦ «μου». Καί ξεκίνησα γιά τήν Ἑλλάδα.

Ἦταν, ὅπως εἶπα, πρὶν δεκαπέντε χρόνια: ἓνα ὠραῖο πρωῒ τοῦ Ἰουνίου ξεμπαρκάρισα στήν Ἡγουμενίτσα, ἀρχή τοῦ προσκυνημάτος.

Μέ ἐντυπωσίασε τό τοπίο, τρελλάθηκα μέ τά βουνά τῆς Ἡπείρου, μέ τά Γιάννενα, ἔμεινα μέ ἀνοιχτό στόμα στή Δωδώνη καί νόμισα ὅτι ἀρχίζω νά νοιώθω τήν Ἑλλάδα. Ἀλλά πρὶν φθάσω στήν Πελοπόννησο καί στήν Ἀττική ξέχασα τοπία καί ἀρχαιότητες γιὰ τό Ἀργίνοιο ἔπαθα τό πρῶτο «κοινωνιολογικό σόκ»:

Ἦταν ἀπογευματάκι ὅταν ἔφτασα στήν πλατεία τοῦ Ἀργινίου, μόλις εἶχε τελειώσει ἡ «σιέστα», ἤδη ἀνοίγανε τά καφενεῖα καί ἀποφάσισα νά πιῶ ἓνα καφέ. Σταμάτησα τό αὐτοκίνητο καί βγήκα, κάθησα σέ ἓνα τραπέζι καί παράγγειλα. Αὐτή τή στιγμή σηκώνεται ἀπό ἓνα ἄλλο τραπέζι ὁ μοναδικός ἄλλος πελάτης καί ἔρχεται κοντά μου, κάθεται στό τραπέζι μου καί ἀρχίζει νά μοῦ μιλάει. Δέν ἤξερα τότε ἀκόμα Ἑλληνικά καί μέ τό λεξικό πού εἶχα στήν τσέπη καί μέ μερικές Ἀγγλικές λέξεις πού ἤξερε ὁ συνομιλητής μου, σιγά-σιγά κατάλαβα τί θέλει ὁ ἄνθρωπος· ἤθελε νά μέ γνωρίσει. Μέ ρώτησε ἀπό ποῦ εἶμαι, τί δουλειά κάνω, ἂν εἶμαι παντρεμένος, ἂν ζοῦν οἱ γονεῖς μου καί ἄλλα. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι καπνεργάτης. Καί τότε ἔπαθα τό σόκ: Πῶς γινόταν αὐτό; Πῶς εἶναι δυνατόν ἓνας ἐργάτης νά μιλάει ἐλεύθερα μέ ἓναν ἀντιπρόσωπο τῆς ἀστικῆς τάξης; Πῶς μπορεῖ νά ἐνδιαφέρεται χωρίς συμφέρον – γιὰτί ἤξερε καί αὐτός, ὅπως ἐγώ, ὅτι ποτέ στήν ζωή μας δέν θά ξαναἰδωθοῦμε– γιά κάποιον πού θά ἔπρεπε ἢ νά μισεῖ ἢ νά φοβᾶται ἢ τουλάχιστον νά νοιώθει ἀπέναντί του ἓνα τέτοιο σύμπλεγμα κατωτερότητας πού νά μήν τοῦ ἔρθει ποτέ ἡ ἐπιθυμία νά τοῦ μιλήσει; Γιατί σέ μᾶς, στίς Εὐρωπαϊκές χώρες, αὐτές εἶναι οἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν τάξεων.

Αὐτό ἦταν τό «κοινωνιολογικό σόκ». Τό ξανάζησα πάμπολλες φορές, τό ξαναζῶ μέχρι σήμερα, ὅπου καί νά πάω στήν Ἑλλάδα: Ὁ Ἕλληνας δέν παραδέχεται ταξικές διακρίσεις. Καί αὐτό μέ ἔκανε νά ἐνδιαφερωθῶ γιά τίς ἱστορικές καί κοινωνιολογικές ρίζες μιᾶς τέτοιας κοινωνικῆς συνείδησης. Γνώρισα καί ἄλλες ἰδιομορφίες τῆς Ἑλληνικῆς νοοτροπίας: τόν αὐθορμητισμό, τήν τάση πρὸς τό Στιγμαῖο, τήν περιφρόνηση κάθε ὀργανωμένης ὑποδούλωσης, δηλαδή αὐτό πού οἱ Ἕλληνες – πολλές φορές λιγάκι περιφρονητικά– λένε «Ρωμοσύνη»,

(Λαυρέντιος Γκεμερέν, *Ἡ δύση τῆς Δύσης*, ἐκδ. Παπαζήση, χ.χρ. ἐκδ., σσ. 9-11)

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐπικίνδυνα βιβλία τοῦ κ. Παλαιτσάκη

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, τοῦ Πα-
νελληνίου Συνδέσμου γιά τήν Ἑλληνορθό-
δοξη Παράδοση. Σᾶς ἀποστέλλω τό παρα-
κάτω κείμενο ἐξ ἀφορμῆς τῶν κακοδόξων
καί νοσηρῶν βιβλίων, πού κυκλοφοροῦν,
τοῦ δικηγόρου Ἰωάννου Παλαιτσάκη, τά
ὁποῖα θεωρῶ ἄκρως επικίνδυνα, διότι πα-
ρερμηνεύουν τά ἱερά κείμενα, ἀποπροσα-
νατολίζουν τούς ἀναγνώστες καί ὑποβιά-
ζουν τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἔλλι-
πεῖς σχετικά μέ τήν ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν.
Τά θεωρῶ ὡς Γνωστικά κείμενα, τά ὁποῖα
ὑπονομεύουν τήν διδασκαλία καί τούς δι-
δασκάλους τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζον-
τάς τους ὡς ἀνεπαρκεῖς. Ὁ Ἰωάννης Πα-
λαιτσάκης παραποιεῖ τά ἱερά κείμενα τῶν
Γραφῶν ἐμφανιζόμενος ὡς ἐρευνητής δήθεν
καί ὑπεράνω ὅλων ἀλάθητος ἐρμηνευτής.

.....

Ὁ Ὁρθόδοξος πιστός δέν μπορεῖ νά αὐτο-
σχεδιάζει καί νά ἰδιοποιεῖται τό ἀποστολι-
κό, ποιμαντικό, διδακτικό ἔργο τῆς Ἐκκλη-
σίας. Ὁ στόχος τῆς μελέτης τῶν ἁγίων κει-
μένων γίνεται πάντα ἐντός τῆς ἐκκλησια-
στικῆς «ἀτμοσφαίρας» καί πάντα πρός οἰκο-
δομήν τοῦ ὅλου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού
εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του. Δέν ἐπαναπαύεται
ὁ Ὁρθόδοξος πιστός σέ μία «ἀόριστη» καί
ἀκαθόριστη φώτιση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.
Αὐτή ἡ φώτιση, ἐνῶ εἶναι καθοριστική, ὅμως
ἔρχεται διά τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χρι-
στοῦ καί μέ τήν παρουσία τοῦ «ἀπεσταλ-
μένου» διαδόχου τῶν Ἀποστόλων, σύμφω-
να καί μέ τό «ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμέ δέχεται,
καί ὁ ἐμέ δεχόμενος δέχεται τόν ἀποστεί-
λαντά με» (Ματθ. ι', 40).

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι γνωρίζομε τό πνεῦμα

τῶν προτεσταντῶν καί τῶν χιλιαστῶν κα-
θώς καί τῶν διαφόρων κακοδόξων νεοεπο-
χιτῶν, ὅπου στά συγγράμματά τους παρα-
ποιοῦν τά κείμενα τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Τε-
λευταίως ἐμφανίστηκε ὁ κ. Ἰωάννης Πα-
λαιτσάκης πού μέ τρία βιβλία του δίνει τίς
δικές του αὐθαίρετες ἐρμηνεῖες σέ κείμενα
προφητικά, ὅπως εἶναι τό πρῶτο βιβλίο τῆς
Ἁγίας Γραφῆς, ἡ Γένεση, καί τό τελευταῖο
τῆς, ἡ Ἀποκάλυψη. Ὁ Ἰωάννης Παλαι-
τσάκης δέν εἶναι θεολόγος καί ὅμως κατα-
πιάνεται μέ τόσο σοδαρά θέματα μέ ἓνα
πνεῦμα δήθεν ἐρευνητοῦ καί ἀλάθητου ἐρμη-
νευτοῦ μέ πλῆθος παραπομπῶν στούς Πα-
τέρες, τούς ὁποίους μέ τόν τρόπο του κα-
ταφρονεῖ ἀναφέρονται στό βιβλίο του μέ τίτ-
λο «666. Ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί», πού
ἀσχολεῖται μέ τόν Ἀντίχριστο καί τό χά-
ραγμα. Τό αὐτό συμβαίνει καί στά ἄλλα του
βιβλία, «Τό μυστήριον τῆς ἀνομίας ἤδη ἐνερ-
γεῖται» καί «Τό κλειδί τῆς Γένεσης». Ἡ πα-
ραποίηση εἶναι κραυγαλέα καί καταπτά
βλασφημία. Τό ἀνακάτεμα καί ἡ παραποι-
ηση ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι πρόκειται
γιά ἓνα σύγχρονο Γνωστικό, πού μέ σοφι-
στεία ὑπέκλεψε τόν πρόλογο στό πρῶτο του
βιβλίο ἀπό ἐξαίρετους θεολόγους μας, οἱ
ὁποῖοι ἀσφαλῶς δέν ἐγνώριζαν ἀκριβῶς τό
περιεχόμενο τοῦ βιβλίου, πού προλόγισαν,
καί δυστυχῶς μέ αὐτό δημιούργησαν εὐμενῆ
ἐντύπωση στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι
πρόκειται περὶ ἑνός Ὁρθοδόξου πού κάνει
μία ἐρευνητική προσέγγιση τῶν κειμένων
αὐτῶν. Ὅμως, ὅπως ἀνέφερα παραπάνω,
ὁ Ἰωάννης Παλαιτσάκης δέν εἶναι θεολό-
γος καί αὐθαίρετεῖ τόσο δάναυσα καί ἀνεύ-
θυνα. Ἐδῶ δέν θά καταπιαστοῦμε ἀναιρώ-
ντας κάποιες θέσεις, ἐμεῖς ἀπορρίπτουμε
καί τά τρία βιβλία του ὡς ἀπαραδέκτα καί

ώς βλάσφημα και ψυχοφθόρα για τον κάθε πιστό, αλλά και επικίνδυνα για κάθε αναγνώστη που βρίσκεται εκτός της Έκκλησίας, αφού τον αποπροσανατολίζει και παρουσιάζει την Έκκλησία ως έλλειμματική και προδληματική. Δυστυχώς αυτά τα βλαβερά βιβλία τα προβάλλουν και εκκλησιαστικά έντυπα από άγνοια του περιεχομένου τους. Όμως από αυτή την θέση θα παρακαλούσα τους προλογισαντας τό πρώτο βιβλίο, τον π. Γεώργιο Μεταλληνό και τον αδελφό Νικόλαο Σωτηρόπουλο, να ασχο-

ληθοῦν μέ τό θέμα και νά αναιρέσουν τίς κακοδοξίες τῶν βιβλίων αὐτῶν . Στόν συγγραφέα συστήνομε ἀδελφικά νά αναγνωρίσει τήν πλάνη του και νά προσέλθει ἐν μετανοίᾳ και ταπεινά στήν Έκκλησία για τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Μέ τήν ἐν Χριστῶ ἐκτίμηση
Ἰδραάμ Μοναχός Ἁγιορείτης
Καλύβη Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος
Προβάτα, 63086 Καρυές Ἁγίου Ὄρους

**Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ
για τή συνδρομή σας**

Για τήν ἀποστολή τῆς συνδρομῆς σας (ἔσωτερικοῦ 10 εὐρώ, ἔξωτερικοῦ 30 εὐρώ και Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ἐνθετη ταχυπληρωμή (ἐμπεριέχεται σέ δύο τεύχη τῆς Παρακαταθήκης ἐτησίως), ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τούς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνική Τράπεζα: 421/614374-15 και Alpha Τράπεζα Πίστεως: 815-002101-039454.

Ἡ ἀπόδειξη συνδρομῆς ἢ δωρεᾶς μπορεῖ νά ἐπισυναφθεῖ στή φορολογική σας δήλωση, για νά ἐκπέσει τό ποσό αὐτό ἀπό τήν Ἐφορία.

Γράφετε καθαρά τά στοιχεῖα σας

Ἐάν στείλατε μία φορά στή διάρκεια τοῦ ἔτους τή συνδρομή σας στήν Παρακαταθήκη, ἀγνοῆστε τήν ταχυπληρωμή πού θά βρεῖτε για δεύτερη φορά ἐντός τοῦ περιοδικοῦ.

Για λόγους πρακτικούς βάζουμε δύο φορές τό χρόνο τήν ἐνθετη ταχυπληρωμή σέ ὅλα τά ἀντίτυπα τοῦ συγκεκριμένου τεύχους τῆς Παρακαταθήκης. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι θά στείλετε για δεύτερη φορά συνδρομή.

Δύο φορές τό χρόνο γίνεται και ἡ ἀποστολή τῶν ἀποδείξεων σέ ὅσους ἔστειλαν συνδρομή.

Παρακαλοῦμε στό ἐντυπο τῆς ταχυπληρωμῆς νά γράφετε καθαρά στή θέση «Ἀποστολέας» τά στοιχεῖα σας, ἔτσι ὅπως ἀναγράφονται στήν ἐτικέτα τῆς Παρακαταθήκης πού λαμβάνετε. Ἐάν ἄλλα στοιχεῖα ἀναγράφουμε ἐμεῖς στήν ἐτικέτα στόν φάκελο τῆς Παρακαταθήκης και ἄλλα ἐσεῖς στήν ταχυπληρωμή πού μᾶς στέλνετε, δημιουργεῖται πρόβλημα.

Σέ περίπτωση πού καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τούς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς τῆς Παρακαταθήκης, παρακαλοῦμε ἐνημερωῶστε μας σχετικά, διότι διαφορετικά δέν λαμβάνουμε γνώση για τήν κατάθεσή σας.

BIBLIOPAROUSIACH

*Ἀσκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Α',
"Άγιον" Όρος 2008, σσ. 382, σχ. 14x20,5.*

Τό βιβλίο αυτό, πού ἐξεδόθη ἀρχές τοῦ 2008, ἀποτελεῖ μιὰ ξεχωριστή παρουσία μέσα στήν πληθωρική παραγωγή θρησκευτικῶν βιβλίων τά τελευταῖα χρόνια στήν πατρίδα μας. Πρόκειται γιά συναγωγή εἴκοσι βιογραφιῶν ἁγιασμένων ψυχῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, πού ἔζησαν καί ἀγωνίσθηκαν τόν καλόν ἀγῶνα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά μέσα περίπου τοῦ 19ου αἰῶνος μέχρι καί τό τέλος τοῦ 20οῦ. Στό βιβλίο περιλαμβάνονται ἐπίσης 45 «θαυμαστά καί διδακτικά περιστατικά» τῆς ἰδίας περιόδου.

Ἄπ' ὅσο ξέρουμε, τό σύνολο σχεδόν τῶν βιογραφουμένων ἐδῶ ἁγίων μορφῶν γιά πρώτη φορά παρουσιάζεται στό εὐρύ κοινό.

Τό σημαντικό ὅμως, πού καθιστᾶ τό βιβλίο πραγματικό ἐντρύφημα φιλαγίων ἀναγνωστῶν, εἶναι τό ὕφος καί ἦθος τῆς ἀφηγήσεως, στά χνάρια τῶν παλαιῶν σεμνῶν καί λιτῶν συναξαρίων. Τά συναξάρια τοῦ βιβλίου ἀποπνέουν ἄρωμα παρόμοιο μέ ἐκεῖνο ἀντιστοίχων συναξαριακῶν συγγραφῶν τοῦ μακαριστοῦ ἁγίου Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου.

Ἀξίζει ὁ κατά Χριστόν ἐπαινος στήν Ἁγιορειτική Καλύβη, ἡ ὁποία εἶχε τήν πρωτοβουλία καί τήν εὐθύνη τῆς συγκεντρώσεως τῶν στοιχείων ἀπό ἀξιόπιστους μάρτυρες καί τῆς ἐπεξεργασίας τῶν στοιχείων αὐτῶν.

Τήν κεντρική – ἀποκλειστική διάθεση τοῦ βιβλίου ἔχει τό Ἱερόν Ἡσυχαστήριον «Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Προδρόμος» Τ.Κ. 630 88 Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς. Τηλ. 23750.61-592 Fax: 23750.61-103.

Τά ἔσοδα ἀπό τήν πώληση τοῦ βιβλίου θά διατεθοῦν –ὅπως ἀναφέρεται στή σ. 4 τοῦ βιβλίου– «γιά ἕνα λιθαράκι στό Ναό τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ», «ὅταν οἱ ὑπεύθυνοι ἐνθυμηθοῦν νά πραγματοποιήσουν τό λησμονημένο καί ἀνεκπλήρωτο τάμα τοῦ Ἐθνους καί ἀρχίση ἡ ἀνοικοδόμηση τοῦ Ναοῦ».

*Πρεσβύτερος Σταῦρος Τρικαλιώτης,
Τά ἔνδεκα ἑωθινά εὐαγγέλια. Μιά πατερική ἐρμηνευτική προσέγγιση τῶν εὐαγγελικῶν ἀναστασίμων διηγήσεων, Ἐκδόσεις Τήνος, Ἀθήνα 2007, σσ. 232, σχ. 17x24 ἐκ.*

Τό πόνημα αὐτό τοῦ π. Σταύρου Τρικαλιώτη εἶναι ἕνα πρωτότυπο ἔργο πού χρειάσθηκε κόπο γιά νά ἔλθει σέ πέρας.

Ἔχουμε μπροστά μας σέ κάθε σελίδα τό κείμενο καί μαζί, δίπλα, τή μετάφραση λόγων τοῦ Θεοφάνους Κεραμέως ἐρμηνευτικῶν πάνω σέ κάθε ἑωθινό εὐαγγέλιο, καθώς ἐπίσης πιά κάτω τά θεολογικά σχόλια, πού εἶναι ἀπαραίτητα καί γιά τό μέσο ἐπίπεδο μορφώσεως τῶν πιστῶν, ἀλλά καί γιά τούς πιά μορφωμένους λαϊκούς καί κληρικούς. Μέ τήν ἀνά χειρας ἐργασία ἔχουμε τή δυνατότητα νά συμμετάσχουμε στό ὑπέροχο ἀρχαιοελληνικό κείμενο τῶν ἔνδεκα Ἐωθινῶν ἀναστασίμων, μέ τήν ὀλοκάθαρη καί εὐκολονόητη ἐρμηνεία, νά ἐμβαθύνουμε στά ἱερά νοήματά τους καί ἀπό τά ἱερά ἀναστάσιμα νοήματα καί διώματα νά ἀναχθοῦμε στόν Ἀναστάντα.

Κωνσταντῖνος Χολέβας, Ἡ Ἑλληνορθόδοξη Παιδεία στόν Εἰκοστό Πρῶτο Αἰῶνα, Πρότυπες Θεσσαλικές Ἐκδόσεις, Τρίκαλα-Ἀθήνα 2007, σσ. 128, σχ. 13 x 20,5 ἐκ.

Τό βιβλίο παρουσιάζει τίς ρίζες τῆς Ἑλληνορθόδοξης Παιδείας μέ ἀναφορές στους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί στόν Ἁγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό καί ταυτοχρόνως ἀναλύει ὀρισμένα ἀπό τά σύγχρονα ζητήματα, ὅπως ἡ ἔννοια τῆς πραγματικῆς Παιδείας, ἡ ἀπομάκρυνση τῶν νέων ἀπό τόν πλοῦτο τῆς ἐνιαίας ἑλληνικῆς γλώσσας, ἡ διαστρέβλωση τῆς Ἱστορίας μας, ἡ ἀνάγκη διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρθόδοξων Θρησκευτικῶν, οἱ συνέπειες τῆς πα-

γκοσμιοποιήσεως κ.ά. Ὁ συγγραφεὺς πιστεύει στὴν οἰκουμενικότητα καὶ στὴν ἐπικαιρότητα τῆς Ἑλληνορθόδοξης Παιδείας, γι' αὐτὸ τονίζει στὸν Πρόλογό του:

«Ἡ ἔννοια καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς Ἑλληνορθόδοξης Παιδείας δέν ἀναφέρονται μόνο στοὺς παρελθόντες. Ἡ κλασσικὴ Γραμματεία, τὰ κείμενα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων, ἡ συνέχεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὁ πλοῦτος τῆς ἱστορικῆς μας παραδόσεως πιστεύω ὅτι μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν τὴν βάση γιὰ μία ἐπιδοφόρο πορεία στὸν 21ο αἰῶνα καὶ νὰ παράσχουν διδάγματα γιὰ τὴν διαμόρφωση ὀλοκληρωμένων χαρακτήρων. Γιὰ νὰ ἔχουμε νέους με ἦθος, ἀνθρωπιά, δημοκρατικὴ εὐθύνη καὶ με σεβασμὸ στὸν Θεό, στὴν Πατρίδα, στὴν πολιτιστικὴ μας κληρονομιά».

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου Κωνσταντῖνος Χολέβας γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 1957. Εἶναι Πολιτικὸς Ἐπιστήμων, συγγραφεὺς καὶ ἀρθρογράφος πολλῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Εἶναι ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὸ 1989 συνεργάζεται μετὰ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος με ἔμφαση στὰ ἐθνικὰ καὶ ἱστορικὰ θέματα. Ἐχει γράψει πολλὰ βιβλία με ἀντικείμενο τὴν μελέτη τῆς Ἑλληνορθόδοξης ταυτότητάς μας καὶ τῶν συγχρόνων προβλημάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Γιὰ τὸ συγγραφικὸ του ἔργο ἔχει τιμηθεῖ μετὰ τὸ βραβεῖο τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Χριστιανικῶν Γραμμάτων καὶ μετὰ τὸ βραβεῖο Δοκίμιου εἰς μνήμην Παναγιώτη Φωτέα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ἔ ΣΧΟΛΙΑ

«Χωρὶς τὸ Κόσσοδο καὶ τὴν Τσαμουριά δέν ὑπάρχει Ἀλβανία»

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀνακηρύξεως τῆς «ἀνεξαρτησίας» τοῦ Κοσσόβου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κ. Ἀνδρέας ἔκανε στίς 20.2.2008 τίς ἀκόλουθες δηλώσεις:

«Ἐδῶ καὶ καιρὸ οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες Ἀμερικῆς (ΗΠΑ), ἔχουν βάλει γερά τὸ πόδι τους στὰ Βαλκάνια. Κι' αὐτὸ πού ἦταν μέχρι τώρα κοινὸ μυστικὸ, ἐπιβεβαιώθηκε κατὰ τὸν πλέον πανηγυρικὸ τρόπο μετὰ τὴν πρόσφατη ἀνακήρυξη τῆς “ἀνεξαρτησίας” τοῦ Κοσσόβου, πού θεωρεῖται ἡ κοιτίδα τῶν Σέρβων.

Φυσικὰ καὶ δέν χρειάστηκε νὰ ρωτήση κανέναν ἢ Ἀμερικῆ, ἀφοῦ μόνη της ἀποφασίζει καὶ διατάζει. Καὶ δυστυχῶς, ἔχει στὰ ἀνόσια σχέδιά της συναντιλήπτορα τὴν ἀνευρη καὶ ἄβουλη “Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση”, ἢ ὁποῖα μετὰ μεγάλη πλειοψηφία ἐπεκρότησε αὐτὴ τὴν κραυ-

γαλέα ἀδικία εἰς βάρος τῆς Ὁρθόδοξης Σερβίας. Ἀλλὰ τὸ γεγονός τῆς “ἀνεξαρτησίας” φέρνει στοὺς μέσους καὶ κάποιους προβληματισμούς. Συγκεκριμένα:

1. Μέχρι τώρα οἱ ὑπεύθυνοι πολιτικοὶ ταγοὶ τῆς Χώρας μας διεκήρυτταν σέ κάθε εὐκαιρία ὅτι “τὰ σύνορα εἶναι ἀπαραβίαστα”. Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ γίνεται λόγος γιὰ τὴν Βόρειο Ἠπειρο. Τώρα ὁμως; Ἴδου καὶ τὸ Κόσσοδο “ἀνεξάρτητο”. Καὶ πρωτύτερα ἐνώθηκαν οἱ δύο Γερμανίες καὶ χωρίστηκε σέ δύο κράτη ἢ Τσεχοσλοβακία. Ὡστε αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς ἀποδεικνύεται ἔωλος καὶ ἀπατηλός.

2. Στούς πανηγυρισμούς πού ἔγιναν στὴν Πρίστινα (πρωτεύουσα τοῦ Κοσσυφοπεδίου) τὸ διεθνὲς πρακτορεῖο CNN ἔδειξε ἕνα μεγάλο κόκκινο “πανώ”, στοὺς ὁποῖο ἦταν γραμμμένο με ἄσπρα γράμματα τὸ ἀκόλουθο σύνθημα: “Χωρὶς τὸ Κόσσοδο καὶ τὴν Τσαμουριά δέν ὑπάρχει Ἀλβανία”. Καὶ σὰν ὑπογραφή: “Ἀνεξαρτησία τοῦ Κοσσόβου”.

Δηλαδή πάλι προκαλεί η 'Αλβανία. Πάλι προβάλλει τούς Τσάμηδες. Πάλι διεκδικεί τήν λεγόμενη "Τσαμουριά", ήτοι τήν Θεσπρωτία. Θά μπορούσε νά πῆ κανείς "καλομελέτα κι' ἔρχεται". Γιατί ἔτσι ὅπως τό πάει ἡ γειτονική χώρα, μέ τήν συνεχή προπαγάνδα καί τίς σχετικές, κατά καιρούς, ἐκδηλώσεις, δέν εἶναι ἀπίθανο νά κερδίση αὐτό τό παιχνίδι πού παίζει...

Γι' αὐτό, γιά μιά ἀκόμη φορά, κρούω τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Ἡ Βόρειος Ἡπειρος ἐκπέμπει S.O.S. Καιρός νά ἀφήσῃ ὁ πολιτικός κόσμος τούς καυγάδες καί τήν μικροπολιτική, καί νά δραστηριοποιηθῇ γιά τήν σωτηρία τῆς Βορείου Ἡπείρου, ἀφ' ἑνός, καί ἀφ' ἑτέρου γιά τήν ἀποτροπή τοῦ σχεδίου τῆς "Μεγάλης Ἀλβανίας". Γιατί ἄν, ὅ μή γένοιτο, γίνῃ κάτι τέτοιο, πολλά δεινά μᾶς περιμένουν. **Ἐπί τέλους, ἄς ζητήσουμε καί μῆς γιά τήν Βόρειο Ἡπειρο, ὅ,τι ζητοῦσαν οἱ Ἀλβανοί γιά τό Κόσσοδο καί τελικά τό πέτυχαν προχωρώντας κι' ἕνα ἀκόμη βῆμα πιο μπροστά: Τήν αὐτονομία τῆς Βορείου Ἡπείρου. "Θέλει ἀρετήν καί τόλμην ἡ ἐλευθερία".**

Τά γεγονότα καί οἱ καιροί τρέχουν καί δέν μᾶς περιμένουν. Ἡ τυχόν ἀδιαφορία μας θά εἶναι ἐγκληματική.

Προσεύχομαι, ἀγωνιῶ, ἀλλά καί περιμένω τήν ἐθνική ἀφύπνιση. Τώρα προέχει ἡ σωτηρία τῆς Βορείου Ἡπείρου».

**Δήμαρχος Χειμάρρας Βασίλης Μπολάνος:
«Θέλουμε ὅ,τι καί τό Κόσσοδο»**

Διαβάζουμε στήν ἠλεκτρονική διεύθυνση www.noiazomai.net/Ellinas2007.html ἀνάμεσα σέ ἄλλα ἐνδιαφέροντα καί τά ἑξῆς:

Ἅ ἡρωϊκός δήμαρχος τῆς Χειμάρρας κρατᾶ σάν ἄλλος Πύρρος Δήμας τή βαριά μπάρα τῶν αἰώνιων δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ στή Βόρειο Ἡπειρο

Ψάχνοντας τήν Εἰδηση τῆς Χρονιας πού φεύγει, βρήκαμε ταυτόχρονα τόν Ἑλληνα τῆς Χρονιας!

Εἶναι ὁ Ἑλληνας Δήμαρχος τῆς μαρτυρικής Χειμάρρας, ὁ Βασίλης Μπολάνος!

Ἅ Ὁ Ἑλληνας πού τόλμησε μέσα στό 2007 νά

ὑψώσει τή φωνή καί τό ἀνάστημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπέναντι στούς κρατικούς καί παρακρατικούς μηχανισμούς τῶν Τιράνων, ἀλλά καί ἀπέναντι στή ρυθμισμένη καί καλοκουρδισμένη «ἡρεμία» καί «ἡσυχία» πού καλλιιεργεῖ συστηματικά ἀπό τό 1994 ἡ Ἀθήνα, θυμίζοντας τίς προτροπές πού διαδίδεζε ἄλλοτε σέ Ἴωνα Δραγούμη, Παῦλο Μελά, Γεώργιο Τσόστο (Καπετάν Βάρδα), Σπύρο Σπυρομήλιο καί τόσους ἄλλους, γιά νά ἐγκαταλείψουν τούς ἱερούς ἀγῶνες τῆς Ἑλευθερίας!

Ἅ Ἐτσι ἐξηγεῖται γιὰτί ὁ Βασίλης Μπολάνος εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος στήν Ἑλλάδα!

Ἅ Ἐπειδή ἡ εἰδηση τῆς χρονιας θάφτηκε κυριολεκτικά μέ τή βοήθεια καί τῶν κρατικῶν ἀμορτισέρ «ἀπορρόφησης κραδασμῶν»!

Τό ΝΟΙΑΖΟΜΑΙ, πού ἀποτελεῖ ἕνα ἀνεξάρτητο, μαχητικό Δίκτυο Ἐνημέρωσης καί Δράσης τοῦ Παγκόσμιου Ἑλληνισμοῦ καί ταυτόχρονα τήν Ἑλληνική Δεξαμενή Σκέψης (think tank), θεώρησε ἀναγκαῖα (ἀντί εὐχετήριας κάρτας) τήν προβολή τοῦ Ἑλληνα τῆς χρονιας καί τῆς εἰδησης τῆς χρονιας, ὥστε νά τά γνωρίσουν ὅλοι οἱ Ἑλληνες ἀπό ὀλόκληρο τόν Κόσμο!

Δήλωση Μπολάνου γιά λύση Βορειοηπειρωτικοῦ κατά τή λύση Κοσσόδου (Αὐτονομία-Ἀνεξαρτησία)

Εἰδικώτερα, στίς 22 Ἀπριλίου τοῦ 2007, ὁ Βασίλης Μπολάνος, ἀγωνιστής καί ἀλύγιστος Δήμαρχος τῆς Χειμάρρας, μιᾶς μαρτυρικής πόλης πού δέν ἀναγνωρίζουν σάν ἑλληνική τά Τίρανα καί ἔχουν δώσει στό παρελθόν μάχες βίας, νοθείας καί τρομοκρατίας, προκειμένου νά μήν ἐκλεγεῖ Ἑλληνας Δήμαρχος, ἐνῶ τώρα ἀρπάζουν χιλιάδες στρέμματα Βορειοηπειρωτικῆς γῆς στήν περιοχὴ ἰδίως τῆς Χειμάρρας, εἶχε κάνει μιά βαρυσήμαντη δήλωση στό ἀλβανικό τηλεοπτικό κανάλι Top Channel, λέγοντας μέσα στήν Ἀλβανία ὅτι «δέν ζητοῦμε κάτι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἡ Ἀλβανία ζητᾶ στό Κοσσοφοπέδιο»!

Οἱ ἀντιδράσεις στήν Ἀλβανία

Οἱ δηλώσεις τοῦ Ἑλληνα Δημάρχου Χειμάρρας ἐξελέφθησαν ὡς σάλπισμα τῆς δικαιούμενης καί κατοχυρωμένης [μέ τό «Πρωτόκολλο τῆς Κέρκυρας» τοῦ 1914] Αὐτονομίας γιά τήν Βόρειο Ἡπειρο, μέ ἀποτέλεσμα νά συγκε-

προϊσταμένου της μειονοτικής εκπαίδευσης, ή κ. Νικοπούλου παρέμεινε στο σχολείο, αλλά τὰ πνεύματα δέν φαίνεται νά κατευνάστηκαν.

Ἐποκορύφωμα ὁ ξυλοδαρμός

Στίς 11 Φεβρουαρίου ἡ δασκάλα τοῦ Δερείου κατέφυγε στή Δικαιοσύνη γιά νά προστατέψει τή σωματική της ἀκεραιότητα, ἀφοῦ δύο μέρες νωρίτερα κάτοικος τοῦ χωριοῦ χειροδίκησε ἐναντίον της, μέ ἀποτέλεσμα νά τῆς προκαλέσει κάταγμα στό χέρι. Τό δικαστήριο καταδίκασε τό δράστη μέ ποινή φυλάκισης δέκα μηνῶν, τήν ὁποία ἐξαγόρασε καί ἀφέθηκε ἐλεύθερος.

Οἱ περισσότεροι κάτοικοι τοῦ Δερείου πάντως ἀναγνωρίζουν τό ἔργο τῆς δασκάλας, ἡ ὁποία στό παρελθόν ἔκανε μαθήματα καί στούς γονεῖς τῶν μαθητῶν της».

**Ἐπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας
στή Γαλλία**

Τό γαλλικό «λαϊκό κράτος» δέν ἔχει κόμπλεξ νά ὀνομάζει τό ἀρμόδιο γαλλικό ὑπουργεῖο «Ἐθνικῆς Παιδείας» καί ὄχι ἀπλῶς «Παιδείας», ὅπως τό κάνουν παράνομα κάποιοι δικοί μας «προοδευτικοί».

Ἐς σημειωθεῖ ὅτι ἀκόμη καί στό ἐξώφυλλο κάποιων βιβλίων, πού ἐκδίδει ὁ «Ἐργασίον Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων», ἔχει ἀπαλειφθεῖ παρανόμως τό ἐπίθετο «Ἐθνικῆς». Αὐτό συνέβη καί στό διαδόητο βιβλίον Ἱστορίας τῆς ΣΤ' Δημοτικῆς τῆς κ. Ρεπούση καί τῆς παρέας της.

Ὁ πλήρης τίτλος τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου εἶναι: «Ἐπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας, Ἀνωτάτης Ἐκπαιδεύσεως καί Ἐρευνῶν».

**Δημιουργοῦν κλίμα συναίνεσης
γιά μελλοντική νομιμοποίηση
τῆς εὐθανασίας;**

Ἐντύπωση μᾶς ἔκανε τό γεγονός ὅτι ὅσοι δημοσιογράφοι μιλοῦσαν ἢ ἔγραφαν γιά τόν τρόπο πού στάθηκε ἀπέναντι στήν ἀσθένειά του ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος κυρός Χριστό-

δουλος, δέν παρέλειπαν νά ποῦν ὅτι τήν ἀντιμετώπισε «μέ ἀξιοπρέπεια».

Δέν ἀποδέχονται οἱ ἐκκοσμικευμένοι ἄνθρωποι τήν χριστιανική ἀντιμετώπιση τοῦ θανάτου μέ ὑπομονή καί ἐμπιστοσύνη στόν Θεό, ἀλλά μία «ἀξιοπρεπῆ» ἀντιμετώπιση. Τό κέντρο πλέον τῆς ζωῆς δέν εἶναι ὁ Χριστός ἀλλά ὁ ἄνθρωπος. Αὐτό πού ὁ αὐτονομημένος ἄνθρωπος κρίνει, θέλει καί ἐπιθυμεῖ. Φοβούμεθα ὅτι κάποιοι θά καλλιεργήσουν αὐτή τήν ἀνθρωποκεντρική ἀντίληψη τοῦ «δικαιώματος σέ ἕναν ἀξιοπρεπῆ θάνατο» γιά νά νομοθετήσουν, ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα, τήν ἐνεργητική εὐθανασία, δηλ. «τό δικαίωμα στήν αὐτοκτονία».

**Μυστήριο μέ τή διαθήκη τοῦ μακαριστοῦ
Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου**

Στίς 12 Φεβρουαρίου 2008 εἶδε τό φῶς τῆς δημοσιότητος ἡ διαθήκη τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Χριστοδούλου.

Τό πολύ περίεργον εἶναι ὅτι, ἐνῶ φέρει ἡμερομηνία συντάξεώς της τήν 15 Μαΐου 2007, τρεῖς ἐβδομάδες δηλαδή πρῖν εἰσαχθεῖ στό νοσοκομεῖο Ἀρεταίειο γιά τήν πρώτη ἐγγείρηση καί ἐνῶ –ὑποτίθεται– δέν ἐγνώριζε τίποτε γιά τήν ἀσθένειά του, κάνει λόγο γι' αὐτούς πού τόν διακόνησαν μετ' ἀφοσιώσεως καί αὐταπαρνήσεως «μέχρι τέλους» (ἐννοώντας κυρίως τόν πρῶτον Θεσσαλιώτιδος κ. Θεόκλητο). Μιά τέτοια ἀναφορά θά μπορούσε νά γίνει τόν Δεκέμβριο τοῦ 2007 ἢ τόν Ἰανουάριο τοῦ 2008, ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος βρισκόταν πλέον στά τελευταῖα του, καί σέ καμία περίπτωση τόν Μάιο τοῦ 2007, ὅποτε οὔτε κἄν ἐγνώριζε γιά τήν ἀσθένειά του!

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διαθήκη, μέ ἡμερομηνία 15 Μαΐου 2007, ἀκυρώνει παλαιότερη, πού εἶχε συνταχθεῖ στίς 3 Νοεμβρίου 1989, ἐνῶ ἀκόμη ὁ κ. Χριστόδουλος ἦταν Μητροπολίτης Δημητριάδος.

Ὁμολογία Γκλιγκόροφ

«Ἐμεῖς εἴμαστε Σλάβοι καί ἤρθαμε στήν περιοχή αὐτή τόν 6ο-7ο αἰῶνα. Δέν ἔχουμε καμ-

μία σχέση με τον Μέγα Ἀλέξανδρο και τούς Μακεδόνες» (Ὁμολογία τοῦ Σκοπιανοῦ Προέδρου Κίρο Γκλιγκόρωφ τό 1992, κατά παράθεση τοῦ περιοδ. *Πολιτικά και Κοινωνικά Θέματα*, 11 Μαρτίου 2008, σ. 8).

▼ ▼ ▼

Ὁμολογία Χένου Κίσιγγκερ

«Πιστεύω ότι ἡ Ἑλλάς ἔχει δικαίω να ἔχει ἀντιρρήσεις [για τό Σκοπιανό] και συμφωνῶ με τήν Ἀθήνα. Ὁ λόγος εἶναι ότι ἐγώ γνωρίζω ἱστορία, πρᾶγμα τό ὁποῖο δέν συμβαίνει με τούς περισσότερους ἀπό τούς ἄλλους, συμπεριλαμβανομένων τῶν περισσότερων ἀπό τήν Κυβέρνηση και τά κυβερνητικά στελέχη τῆς Οὐάσινγκτον. Ἡ ἰσχὺς στήν πλευρά τῆς Ἑλλάδος εἶναι στήν ἱστορία της, πρᾶγμα τό ὁποῖο, να πῶ, ότι

ἡ Ἀθήνα δέν τό ἔχει χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα με ἐπιτυχία (περιοδ. *Πολιτικά και Κοινωνικά Θέματα*, 11 Μαρτίου 2008, ἐξώφυλλο).

▼ ▼ ▼

ΚΙΑ και Mossad

πίσω ἀπό πτώση τῶν δίδυμων πύργων

Ὁ Φραντσέσκο Κοσίγκα (πρῶην Πρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας) στήν ἐφημ. *Corriere della Sera*: «...Ὅλες οἱ μυστικές ὑπηρεσίες τῆς Ἀμερικῆς και τῆς Εὐρώπης γνωρίζουν πολύ καλά ότι ἡ καταστροφική ἐπίθεση τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 2001 σχεδιάστηκε ἀπό τή ΚΙΑ και τή Mossad [Μυστική ὑπηρεσία τοῦ Ἰσραήλ], ὥστε να ἐνοχοποιηθεῖ ὁ ἀραβικός κόσμος και να γίνουν οἱ εἰσβολές σέ Ἀφγανιστάν και Ἰράκ με τή συμμετοχή ὄλων τῶν δυτικῶν κρατῶν...».

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
για τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου
Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Πασχάλης Κουκουλῆς. Μονοπρόσωπη Ε.Π.Ε.

Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους και ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπό τήν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

